

SÖMÜRGEÇİ ZORBALAR KÖYLERİ BOMBALİYOR VE ÇAŞ ÖRGÜTÜ KURMAYA HAZIRLANIYORLAR

Eruh ve Şemdinli olaylarının ardından sömürgeci faşist rejim bölgeye geniş askeri birlikler yığı. Yöredeki tüm geçitleri, geliş-gidiş yollarını denetim altına almaya çalışıyor. Diğer yandan köylere yoğun bir baskı, arata-tarama var. Yurtsever köylüler veya yurtsever kişilere yardımcı olduğundan kuşku edilenler toplama kamplarına alınıyor, işkence görüyorlar.

Uludere'nin Seğrik Köyüne bir alay yerleştirilmiş ve burası toplama kampı haline getirilmiş. Beytüşşebap'a bağlı Fasin, Pertavin ve Çeman köylerine birer tabur asker yerleştirilmiş. Ayrıca Suvara Darahini ve Suvara Xelil denen geçitlere de bir tabur asker mevzilen-dirilmiş bulunuyor.

Jirki aşiretinden Tahir Adıyaman'a ve diğer birçok kişiye teslim olma çağrısı yapıldı. Bu aşiretin köylerine önce uçaklarla teslim olmaları için bildirimler atıldı, 2 - 3 gün sonra da on dolayında köy bombalandı. Bunlar arasında Zova, Pertavi ve Genzag var. Köylerin erkekleri baskı ve katliam endişesiyle daha önce köyleri terk etmişlerdi. Bombalama sonucu çoğu çocuk olmak üzere birçok insan öldü.

Bu köylerin insanların son olaylar-la herhangi bir ilişkisi yok. Ama anlaşıl-an, sömürgeci rejim, fırsattan istifade köylüleri göçe zorluyor. Jirki aşiretinin üzerine daha hafince gidilmesinin ise nedenleri var. Bu aşiret 1975'te yine böylesine hedef tahtası olmuştu. Bu aşiretin bir kabile reisi askerler tarafından öldürülmüş ve olayda 13 er de vurulmuştu. O zaman sömürgeçiler bu yöreye asker sevk ettiler ama köylerini terk eden aşiret mensuplarıyla bir çatışmayı göze alamadılar.

Çete Şefi Evren de, sözde "devletin gücü"nü göstermek amacıyla bölgeye gitti. Evren bölgeyi "yıldırım hızıyla" dolaştı ve yaptığı konuşmalarda halkımıza karşı kinini kustu. O olan-biteni bir savaş olarak niteliyor.

Evren bu gezisinde öteki bir kısım niyetlerini de açığa vurdu. "Köylere ilişkin planımız var," dedi. "Bu kişileri idam etmeyip de besleyelim mi?" dedi. "Meclis de politik tutuklular için af çıkaramaz" dedi. Arkasından mecliste yeni idam kararları onaylandı ve devrimci İlyas Has katledildi. Bunu başkaları da izleyecektir.

Çete şefi Evren'in açığa vurduklarından biri de bölgede "köylülere silah

dağıtılması" idi. Yani Türk sömürgeçileri de aynen Irak ve İran gibi kendilerine bağlı milis örgütleri, halkımızın deyişiyle "Çaş"lar örgütlemeye başladılar. Özal, "bunlara para da verilebilir" deyip bu konudaki planı daha da açığa kavuşturdu.

Burjuva gazeteleri halkımıza karşı kin ve nefret kusuyorlar. Halkımızın yurtsever güçlerini "eşkiya, soyguncu" olarak niteliyorlar. Güya bunlar halkın "canına, ırzına, malına" saldırıyorlar-mış.. Komando ve jandarma olarak

halkımızın üstüne sürülen "mehmetçik" ise tabii kahramanlaştırılıyor: "Mehmetçiğin yumruğu tepelerinde!" deniyor. Onlar, aç ve işsiz olduğu zaman aldırmadıkları, gecekondusunu başına yıktıkları, sesini çıkarınca zindanlarda çürüttükleri işçi ve köylü çocuklarını, gençliği, Kürt halkının üzerine ölüme ve öldürmeye gönderirken pohpohluyor, alkışlıyorlar. Ama bu oyun da çok sürmeyecek. Mehmetçiğin sürgit bu enayi rolünü oynamayacağını,

Devamı Sayfa 15'te..

Yaşasın faşizme karşı Kürt ve Türk halklarının birliği ve mücadelesi

Kürdistan'a yönelik son saldırı nedeniyle
Partimizin Merkez Komitesinin Yayınladığı Bildiri

Kürt ve Türk emekçileri!

Tüm demokrat ve ilerici insanlar!

Faşist Cunta, 15 Ağustos'da Eruh ve Şemdinli'de yeralan olayları bahane ederek ordusunu Kürt halkının üzerine sürdü. Evren-Özal çetesi bunu, "teröristleri yakalamak" ve benzeri bir çılgınlıkla maskeleymeye çalışıyor. Oysa Kürdistan halkımız bugün, faşist rejimin dört yıldan beri estirdiği terörden çok daha kapsamlı bir saldırı ve terörle karşı karşıyadır. Ordunun üçte ikisi zaten Kürdistan'da mevzilenmişti. Bu yetmedi, yeni komando birlikleri, polis ekipleri bölgeye sevk edildi. Askeri birlikler ve polis Kürdistan'da bir uçtan bir uca, tüm köy ve kentleri görülmemiş bir baskı altına aldılar. Evler basılıyor, herhangi bir olayla ilgisi olmayan yığınla insan göz altına alınıyor, işkence görüyor.

Sınır bölgesinde toplama kampları kurulmuş. Uçaklar sınır köylerini bombalıyor. Özellikle çocuk, kadın ve yaşlılardan pekçok ölen var. Bu nedenle, daha şimdiden birçok köy halkı evlerini terk etmek zorunda kaldılar.

Cunta şefi Evren bunu bir savaş olarak nitelendiriyor. Gerçekten de sömürgeci faşistler halkımıza savaş ilan etmişlerdir. Onların emri altındaki burjuva gazeteleri halkımıza kin ve nefret yağdırıyor, emekçi Türk halkının bu saldırıya destek vermesi için yalan söylüyor, şovenizmi kışkırtıyorlar.

Faşist çetenin olayları büyüttüğü, onları bir bahane olarak kullandığı açıktır. O çoktan beri planladığı bir saldırıyı sahneye koymaktadır.

Çevik Güçler'i Kürdistan'a yerleştirmek için ABD emperyalistleri ile onların uşağı Cunta çoktan beri anlaşmışlardır. Bunun için özellikle de Türkiye-İrak-İran sınırındaki stratejik üçgen seçildi. Cunta döneminde bu bölgeye hava alanları, saldırı üsleri inşa edildi. Şimdi bu üslere yeni ABD silahlarının ve Çevik Güçlerin taşınması için son hazırlıklar yapılıyor.

Devamı Sayfa 13'te..

10. YILDA DAHA GÜÇLÜ T K S P İÇİN !

TOPLUMUN DEVRİMCİ

DÖNÜŞÜMÜNÜN BİR ARACI OLARAK KÜLTÜR

Kültür konusuna ilişkin olarak ülkemizin yurtsever çevrelerinde iki yanlış eğilim göze çarpıyor: Biri, devrimci mücadelede kültürün önemini küçümseyen sol sektör görüşüdür. Oysa kültür alanı gerici sınıflarla, emperyalistlerle mücadelede önemli bir alandır. Özellikle bağımlı ve sömürge bir ulusun devrimcileri kültürel çalışmaları ve onları kurtuluş mücadelesinde bir araç olarak kullanmayı ihmal edemezler.

Sömürgeci burjuvazinin halkımızın tarihine, kültürüne ilişkin yalana ve safsataya dayalı geniş propagandası göz önüne alındığı zaman bu konudaki görüşlerin önemi daha da anlaşılır. Düşmanın propagandasını çürütmek için halkımızın tarihi ve kültürel değerlerini açığa çıkarmak, korumak, geliştirmek gerekir.

İkinci yanlış eğilim ise, ulusal kurtuluş mücadelemizde sanatın ve kültürün önemini red etmiyor; ancak bu çalışmayı politik mücadeleden kopuk biçimde, kendi başına ele alıyor. Hatta kültürel çalışmanın rolünü abartıp politik mücadeleyi küçümseyenlere rastlanıyor. Bu eğilim giderek kültürel çalışmayı devrimci mücadeleden koparmaya, özünü boşaltmaya ve hatta "sanat için sanat" gibi sektör ve burjuva görüşlere varıyor.

Bu eğilimlerin ikisine de karşıyız. Partimizin kültür ve sanatı halkımızın kurtuluş mücadelesinde önemli araçlar sayıyor; ama kültür ve sanat çalışmalarının devrimci mücadelenin amaçlarına tabi biçimde yürütülmesi gerektiğini savunuyor.

Halkımızın ulusal baskıdan kurtulması sosyalizme ulaşması için temel olan politik mücadeledir, örgütlü mücadeledir. Devrimci bir parti ve onun öncülüğünde yığınları kapsayan politik çalışma olmadan kurtuluşa varılamaz.

Partimiz, kültür ve sanata ilişkin çalışmalarımızı, toplumun devrimci dönüşümünün araçları olarak görür ve bu anlayışla yürütür.

Her devrim kendi sanatçıları da yaratır. O, devrimin amaçlarını, halk yığınlarının buna uygun düşen özemlerini, duygularını, kavgalarını işleyecektir.

Devrimci sanatçı politik mücadele, örgütün dışında olamaz. Bu, özellikle de sosyalist dünya görüşü taşıyan sanatçıların bakımdan böyledir. Örgüt

dışında da elbet yurtsever, demokrat sanatçılar olabilir ve bunlar yararlı ürünler de verebilirler. Ama biz devrimci sanatçıdan, sosyalist gerçekçi sanatçıdan sözediyoruz.

Kültür çalışmalarının tümüyle politik amaçlar dışında veya politik örgütlerden kopuk olmasını savunular var. Böylesi açık veya kapalı, "kültür çalışmasına politika karıştırmayın!" derler. Oysa kültür alanında ürün verecek olanlar, örgütlü çalışma içinde de bunu verebilirler ve bir devrimci asıl bu şekilde kavganın ta içinde ürün verebilir.

Biz kültür ve sanatı halkımızın Kurtuluş mücadelesinin emrine koşarız. Her sanat aynı zamanda bir anlatım aracıdır. İçinde devrimci coşku olmayanlar bu dili konuşamaz, devrimci sanatçı olamazlar.

Halkımızın tarihi ve kültürel değerlerini ortaya koymak, korumak ve geliştirmek bu mücadelenin bir parçasıdır. Bununla sömürgeci burjuvazinin, halkımızın bir tarihi ve kültürü olmadığına dair safsatalarını çürütürüz.

Yüzyıllar boyu Kürt kültürünün oluşumuna katkıda bulunmuş yazarlar, sanatçılar, düşün adamları bizim için değerlidir. Onların eserlerinin, yaşamlarının gün ışığına çıkması için çaba gösteririz.

Halkımızın yarattığı zengin folklor, destanlar, masallar, fıkralar, türküler, ata sözleri, deyimler büyük önem taşıyor. Bu ürünleri derlemeye, yayınlamaya yönelik her çaba değerlidir.

Halkımızın çağdaş sanatı, kültürü bu temel üstünde yükselcektir.

Biz, halkımızın geçmiş kültüründe ilerici olan herşeye sahip çıkarız.

Diğer yandan, kültür alanında yeni söylenen ve yapılan herşeyi yurtsever, devrimci, sosyalist içerikli bir yorumla vermeliyiz. Bu çalışmalar asla politik amaçlarımızdan, devrimci kavgamızın bütününden kopuk olamaz. Bununla kitlelere devrimci, ilerici bir mesaj taşımaları, onları etkilemeli, uyarmalı, mücadeleye çekmeliyiz. Biz, kültür diye kitlelere içi boş ninniler sunamayız.

Dil ve kültür alanındaki çalışmalar Partimizin on yıllık mücadelesinde değerli bir yer tutuyor.

Önce Özgürlük Yolu'nun 7. sayısında Kürtçe bir bölüm açıldı. Sonra, burjuvazinin tüm baskı ve saldırılarını göğüs-

lenerek Türkçe-Kürtçe Roja Welat Gazetesi çıkarıldı. Kürt dili ve tarihi üzerine Türkçe ve Kürtçe çeşitli kitaplar yayımlandı ve bu konular periyodik yayınlarımızda işlendi. Yurt içinde ve dışında Kürt dili, tarihi ve edebiyatı ile ilgili olarak Partimizin doğrudan ya da dolaylı etkinliğinde çıkarılan kitaplar, broşürler, gazeteler ve dergiler bir hayli dir. Bunun yanısıra çok sayıda Kültür gecesi, kaset ve benzer çalışmalar ve araçlarla Kürt halk müziğinden geniş ölçüde yararlandık.

Nevroz geleneğinin ülkemizde canlanmasında ve Nevroz bayramının ulusal kurtuluş mücadelemizde etkin bir moral silah haline gelmesinde Partimizin önemli payı vardır.

Sözkonusu Kültür ürünlerinin kitlelere sunulmasında Kültür ve politik mücadele arasında başarılı bir bağ kuruldu. Roja Welat, Riya Azadi ve diğer yayınlarımız, kültürel etkinliklerimiz, kitlelerin uyanışı, mücadele saflarına kazanılması için Kültür ürünleri ile devrimci ajitasyonu ustaca bağdaştırmasını bildiler.

Partimizin bu çalışmalarının, Türk burjuvazisinin Kürt diline ve tarihine ilişkin safsatalarının çürütülmesinde önemli payı oldu. Binlerce kişi bu yayınlar yoluyla Kürtçeyi okumasını, yazmasını öğrendiler, Kürt edebiyatının önde gelen temsilcilerini tanıdılar. Bu çalışmalar Türkiye Kürdistanı'nda ulusal ve devrimci coşkuyu yükseltti, etkilerini diğer parçalarda da gösterdi.

Bundan böyle bize düşen, Kültür alanındaki çalışmaları daha da örgütlü ve üst bir düzeye yükseltmektir. Yapılması gerekenler yapılanlardan daha çoktur. Kültür ve sanat alanının her alanında, edebiyatta, müzikte, resimde, tiyatrodan, sinemadan vb. başarılı, usta sanatçılar yetiştirmeliyiz. Bu alanda hevesli ve yetenekli olanlara yardımcı olmalıyız. Mücadelemizde nitelikli Kültür ve sanat adamlarına gerek var.

Destanları, türkülerini, masalları, atasözlerini, deyimleri derle; halkımızın kültürüne katkıda bulun!

ERUH VE ŞEMDİNLİ OLAYLARININ İKİ YÖNÜ

Eruh ve Şemdinli olayları üzerinde ki perde giderek aralanıyor. Olayların bir yönü daha baştan açık ve netti. Faşist Türk rejimi ve arkasındaki emperyalist güçler, Kürdistan'a ilişkin bir planı hayata geçirmek için uzun zamandır hazırlık yapmakta idiler. Onların amaçları, geçen sayımızda çıkan "Sömürgeci Faşist Rejimin Kürt Halkına Yeni Bir Saldırısı" başlıklı yazıda ve bu sayımızda yayınlanan Merkez Komitesi bildirisinde ortaya konmuştur.

Olayların diğer yönü ise, gerek ülkenin şu dönemdeki durumu, gerekse onları yaratanların amaçları bakımından maceracı ve provakatif niteliğidir. İçinde Partimizin de yer aldığı 11 örgüt olaylara ilişkin bilgi ve gelişmeleri değerlendirdikten sonra şu sonuca vardılar: Sözkonusu olaylar 'sorumsuzca' yaratılmıştır ve "Kürt halkının haklı mücadelesine zarar vermektan başka birşeye hizmet etmiyor". Partimizin yanısıra sözkonusu bildiriye imza atan örgütler şunlardır:

Irak Kürdistanı Demokratik Halk Partisi

Irak Komünist Partisi

Irak Kürdistanı Sosyalist Partisi

Suriye Kürtleri Halkın Birliği Partisi

Suriye Kürtleri İlerici Demokratik Partisi

Suriye Kürtleri Sol Partisi

Ala Rızgari

T. ve KK Kurtuluş Hareketi

Kürdistan Öncü İşçi Partisi

Türkiye Komünist Emek Partisi

Bu örgütler Eruh ve Şemdinli olaylarının niteliğini doğru biçimde saptadılar. Olayları yaratanların sorumsuz ve maceracı karakterini ortaya koydular. Diğer yandan, emperyalizmin ve gerici Türk rejiminin bu olayları bahane ederek Kürt halkına karşı giriştiği saldırıya işaret ettiler ve tüm ilerici, yurtsever güçleri bu saldırıya karşı durmaya çağurdular. Bu, doğru bir tutumdur.

Ağustos ayında Eruh ve Şemdinli'de girişilen eylemler neden sorumsuzca ve neden maceracı niteliktedir?

Birkez, sözkonusu eylemler, Türkiye'de ve Türkiye Kürdistanı'nda düşman güçlerinin görece olarak iyi örgütlü, devrimci ve yurtsever güçlerin ise büyük ölçüde ezilmiş, yara almış ve dağılmış olduğu bir zamanda yer almaktadır. Faşizmin dört yıl boyunca

estirdiği terör sonucu kitle mücadelesi büyük ölçüde bastırılmış, demokratik örgütler dağıtılmış, devrimci sol örgütlerin yurt içindeki örgütsel ağları ya dağılmış, ya da çok zayıflamış ve eylem güçleri büyük ölçüde düşmüştür. Böyle bir aşamada tek başına Cunta'nın yıpranmış olması ve halkın ona karşı büyüyen hoşnutsuzluğu yetmiyor. Kitleleri eyleme geçirebilmek için yurt içinde devrimci örgütsel yapıyı onarmak kitlelerle bağları canlandırmak ve uygun nesnel koşulları kollamak gerekiyor. Bugünkü koşullarda girişilecek silahlı eylemlerin kimin işine yarayacağını, olayların nasıl gelişeceğini bilmek zor değildir.

Eruh ve Şemdinli olaylarını Apocuların başlattığı belli olmuştur. Olayları doğru değerlendirebilmek için bu örgütün niteliğini de göz önünde bulundurmak gerekir.

Apocu hareketin geçmişi kirlidir. O, geçmişte, izlediği şaşkın politika nedeniyle düşmanın işine yarayan pekçok işler yaptı; pekçok yurtseverin kanına girdi, aşiret çatışmalarına yol açtı ve hem kitlelerden tecrit oldu, hem de devrimci ve yurtsever hareketin kitlelerin gözünden düşmesine yol açtı; düşmana bol propaganda malzemesi sağladı. Kitlelerin böyle bir örgütten kurtuluş beklemesi, ona güvenmesi ve ciddi destek vermesi mümkün müdür?

Bunun içindir ki sömürgeci düşman, Apocuların şahsında saldırıya kolay bir hedef bulmuştur. O, "işte devrimciler, yurtseverler budur," diyor..

Apocu hareket, kısa süre önce, 12 Eylül öncesi yöntemlerine tam bir dönüş yaptı. Kendisinden ayrılanlara karşı terör ve yoketme kampanyası başlattı. İsveç ve F.Almanya'da işlenen cinayetler ve öteki terör eylemleri, daha şimdiden, bir tüm olarak Kürdistan ve Türkiye demokrasi güçlerinin mücadelesine zarar vermekte. Bu eylemler, uluslararası demokratik kamuoyunda, ülkemizin devrimci ve demokratik güçlerinin prestijini sarstı, gerici çevrelerin yurt dışındaki ilerici muhalefete karşı tedbirler almasını kolaylaştırdı.

Apocu hareket bu nedenle ülkemizin hemen tüm devrimci ve demokratik güçlerine ters düştü ve yanlışlarında ısrar ettiği için de tam bir tecrite uğradı. Böyle bir örgütün Kürdistan'da koydu-

ğu eylemin devrimci ve demokratik güçler tarafından ciddiye alınması ve destek görmesi mümkün müdür?

Bu nedenledir ki Apocu bayların yaptıkları şey bir macera, bir sansasyon eylemidir. Onlar böyle bir maceraya, aynı zamanda içine düştükleri dağılma ve tecrit nedeniyle atıldılar. İzledikleri yanlış politikadan geri dönmelerine, çıkar yol olarak sansasyonel olaylar yaratmayı, böylece tabanlarına moral vermeyi denediler. Bu olayların hemen ardından Kürdistan'lı yurtsever örgütlere ve en başta Partimize kara çalmaları, saldırgan ve düzeysiz bir dil kullanmaları da amaçlarını ortaya koyuyor.

Kemal Burkay Yoldaş, PKK üzerine yazdığı, Mart 1983'te basılan 'Devrimcilik mi Terörizm mi' adlı kitapta buna işaret etmişti:

"PKK bireysel terör yoluyla demagoji ve sansasyonla örgütlenmeye çalıştı. Ayakta kalmak için de bu yolu seçecektir ve çıkmazı buradadır. Şimdi bireysel terör Kürdistan'da işleme halle geldi. Bu nedenle demagojik bir ajitasyona hız verdiler. Ama bu da uzun süre taraftarlara moral vermeye, dağılmayı durdurmaya yetmeyecektir. Çıkar yol olarak belki yeni maceralara girmeyi deneyeceklerdir. Terörizm sansasyonsuz yaşayamaz. Bu ise, kurduğu baskı cenderesini daha uzun süre gevşetmek istemeyen, halka karşı saldırılarını derinleştirmek için fırsat kollayan Faşist Türk Cuntası'nın eline, içinde ve dışarda yeni kozlar verecektir". (Age. s. 207)

İşte bugün olan tamı tamına budur. Cunta, iç ve dış kamuoyunu aldatmak için olayları abartmakta, ordusunu, polisini Kürt halkının üzerine sürmektedir.

Diğer yandan sömürgeci faşist rejimin bu olayları bir bahane olarak kullandığı ve Kürdistan'a ilişkin, çoktan beri tasarladığı planı uygulamak için eyleme geçtiği açık. Bölgede toplama kampları kuruldu, sınır köyleri bombalanıyor. Köylüler yer yer direnişle karşılaşılıyor. Türkiye Irak ve İran Kürdistanı'na geniş bir saldırı için hazırlık yapıyor ve son haberler Türk birliklerinin Irak sınırını geçtiğini gösteriyor. Olayların nereye varacağı bugünden kestirilemez. Sömürgeci faşist rejim yeni bir katliama girişebilir, sınır yöresi boşaltılabilir, halk sürgün edilebilir. Bunlar daha şimdiden açık açık dile getiriliyor.

Bu durumda, ülkemizin devrimci ve yurtsever güçlerine düşen görev, başlangıç olaylarının ve onları yaratanların niteliği ne olursa olsun, sömürgeci

Devamı Sayfa 15'te..

Evren-Özal çetesi vatan kurtaran aslan pozlarında övünedursunlar, faşist rejimin topluma getirdiği ekonomik ve sosyal alanda tam bir çöküntüdür. Kokuşma ve çürüme toplum yaşamını her alanında yüze vuruyor ve en başta, boyalı burjuva basınının sayfalarına yansıyor.

Rüşvet Aldı Yürüdü

Türkiye'de öteden beri toplum yaşamının bir parçası olan rüşvet son zamanlarda daha bir boyutlandı.

Kapıkule'de, çapı milyarları bulan büyük döviz ve altın kaçakçılığı ortaya değil, ayyuka çıktı. Sayısı kırkikiyi bulan gümrük görevlisi gözaltına alındı. İpin ucu yüksek mevkide olanlara, genel müdürlere, hatta bakanlara kadar uzanıyor. Kapıkule'nin, Yeşilköy'ün polis örgütü de bu işin içinde.

Bir de şu haberlere bakın: "Yargıtayda rüşvet! Bir tetkik hakimi ile 4. Hukuk Dairesi Yazı İşleri Müdürü ve yedi görevli, para karşılığında bazı davaların istenilen biçimde sonuçlandırılmasını sağlamak iddiasıyla sorgulanıyor."

"Yargıtayda rüşvet operasyonu sürüyor!"

Başbakanlık Özel Danışmanı Adnan Kahveci: "Vatandaş haklı olduğu işlerde de rüşvet veriyor".

"Çanakkale'de sekiz polis rüşvet iddiasıyla açığa alındı".

Bunlar yalnızca birkaç gün gibi kısa bir süre içinde gazetelere yansıyan bazı rüşvet haberleri. Bu bile, bu sömürücü ve zorba devletin kurumlarının, polisleriyle, gümrüğü ile, Yargıtayı ile nasıl yozlaştığını, rüşvetin boyutlarını göstermeye yetiyor. Ama gazetelere yansımaya haberler de var. Sıkıyönetim görevlilerinin, çavuşlardan generallere kadar, tutuklama ve işkence tehdidi altında yoksul ve zavallı insanlarımızdan yüklü fidyeler koparan, kısa sürede yüklerini tutan bu soyguncu ve alçak takımının yaptıkları gazetelerde yer alamaz. Büyük holdingerden, işverenlerden, yabancı silah tüccarlarından yüklü rüşvetler koparan büyük bürokratların, generalerin, bakanların ve başbakanların yaptıkları da gazetelere yansıyor. Bunlar

KOKUŞMA-ÇÜRÜME

daha kitabına uygun şekilde yapılıyor. Memleketin idaresi büyük hırsızların elinde olduğundan, ancak küçük hırsızlar suçlanabilir..

Artan Fuhuş ve Sokaklara Bırakılan Çocuklar

Özal'ın "ekonomik mucizesi" sayesinde yatırımlar artmadı, düştü, işçi ücretleri yarı-yarıya geriledi, halk çoğunluğu ekmeğe soğana muhtaçduruma geldi. Ama, işte bu yüzden, artan, yükselen şeyler de oldu. 1981 yılında 32 bin olan resmi fahişe adedi 1984 yılında 17 misli artarak 546 bine ulaştı. Üstelik bunlar resmi rakamlar. Varın resmi olmayanları, "özel teşebbüsçüler" siz düşünün..

İnsanlarımızı açlığa iten faşist rejim yüzbinlerce yoksul kadını çaresizlikle, fuhuşla yüzyüze bıraktı. Para balarının, vurguncu ve soyguncu takımının bu işten ayrıca memnun olduklarına kuşku yoktur. Böylece onlar emekçi halkın iffetini de pazara itmiş oluyorlar. Bol paralı haramzade takımının randevu evlerinin gözde müşterileri olduğunu söylemeye de gerek yok.

Yoksulluk artık evlat sevgisine bile üstün çıkıyor. Çocuklarını sokak ortasına bırakanlara ilişkin haberler çoğalıyor. İşte bazı gazete haberleri:

"Ortadirek çocuklarını terk ediyor. Gittikçe ağırlaşan geçim koşulları, evlilik dışı birleşmeleri -siz fuhuş anlayın- ve çocuk terkerlerini arttırıyor. İstanbul'da 1981'de Darülaceze'ye 38 çocuk getirilmişken, bu sayı 1982 ve 1983 yıllarında 47, 1984'ün ilk 8 ayında da 140'ı buldu. İlgililer, özellikle çok çocuklu fakir ailelerin çocuklarının mesuliyetini üstlenmediğini ve devlet kurumlarına terk ettiklerini belirttiler."

"ANNELERİ SOKAĞA BIRAKTI. Hülya ile Enver sokağa terk edilenlerden yalnızca ikisi..."

"3 ÇOCUĞUNU TERK EDECEK. Kore'de savaşan Abdullah Subaşı ölünce, karısı Şükriye üç çocuğunu geçindiremediğini söylüyor..."

Görülüyor ki Kore'de savaşmış olmak da işe yaramıyor. Kore'de savaşa gönderilirken "kahraman" olarak göklere çıkarılanlar, şimdi bir kenarda unutulmuş, açlığa terk edilmişlerdir. Bunu tüm öteki "kahraman mehtçikler", Kıbrıs'ta, Kürdistan'da ve başka yerlerde savaşa gönderilenler düşünseler iyi ederler. "Vatanı kurtarmak" yetmiyor, vatanı toprağa, işe ve insanca yaşayacak koşullara da sahip olmak gerekli. Ama toprak da, fabrikalar da, tüm iyi olanaklar da bir avuç toprak sahibinin, burjuvanın, vurguncu ve soyguncunun elinde. Üstelik ne Kore,

ne Kıbrıs vatandır. Kürdistan ise Türk sömürgecilerinin değil, Kürt halkının vatani. Ama bugün, emekçi Türk halkı da Kürt halkı da kendi vatanlarında vatansızlar durumuna düşürülmüştür. Aç, sefil ve zincire vurulmuş..

Bunu değiştirmenin bir yolu, yordamı yok mu? Besbelli var. Silahımızı bizi topraksız, işsiz, aç bırakanlara, bize zulmedenlere çevirmek. Onların saltanatlarına son verebilirsek, emekçi halkın demokratik iktidarını kurabilirsek herşey kökünden değişecektir. O zaman kendi ülkemizde insanca yaşama koşullarını gerçekleştirebiliriz. Çocuklarımızı sokaklara bırakmaya gerek kalmıyacak, fuhuş da öteki pislikler de son bulacaktır.

"BÖYLE EĞİTİM OLMAZ" !

Boyalı burjuva gazeteleri bile kocaman başlık atıyorlar: "Böyle Eğitim Olmaz"!

"Liselerde okutulacak kitaplarda, gerek yazarlarının dik-katsizlik ve bilgisizliğinden, gerekse dizgi hatalarından kaynaklanan vahim yanlışlıklar var.

"Ortaokul için Sosyal Bilgiler 3 adlı kitap TBMM'nin yanında bir de Cumhuriyet Senatosu'nun varlığından söz ediyor. Oysa yeni Anayasa senatoyu kaldırmıştır.

"Lise son sınıf kitaplarında bütün filozof ve sanatçı isimleri yanlış.. Bazı filozoflar ise sanatçı olarak tanıtılıyor."

"Felsefe kitaplarında temel felsefe akımlarından hiç bahis yok..."

Görüldüğü gibi boyalı basın, yeni ders kitaplarına veryan-sın ediyor. Ama nedenleri üzerinde durmuyor. Faşist rejimin öğretmenlere, aydınlarla nasıl kıydığından, bilgi düşmanlığından, meydanın nasıl niteliksiz ırkçı, gerici tayfasına bırakıldığından söz etmiyor. Tabii ki sonuç böyle olacaktı. Tabii ki felsefe kitabında temel felsefe akımlarından örneğin, materyalist felsefeden hiç söz edilmeyecek. Bay Reagan'ın savaş felsefesi ve bay Evren'in herzeleri yetmiyor mu?"

Diğer yandan burjuva basını, şu veya bu filozofun, sanatçının yaşı, doğum tarihi, adının yazılışı gibi şeylere çok önem veriyor ve bunun üstünde fırtına koparıyor da sorunun özüne, eğitim sisteminin nasıl ırkçı, şoven bir propagandanın emrine daha da koşulduğuna hiç dokunmuyor. Oysa daha da önemlisi budur. 12 Eylül döneminde her türlü denetimden, baskıdan kurtulan ırkçılar, şovenler, şimdi ip-leri tümüyle kendi ellerine de geçirerek, Evren-Özal çetesi-nin desteğinde eğitim alanında bildiklerini okuyorlar. Gençliği faşistleştirmek için harıl harıl çalışıyorlar. Ders kitapları buna uygun düzenleniyor.

Örneğin ilk okullar için hazırlanan Türkçe kitabında çocuklara şöyle deniyor: "Türk doğan mutlu doğar sözünü açıklayınız"!

Bundan daha şoven, bundan daha ırkçı ve çağdışı birşey olabilir mi? Neden Türk doğan mutlu doğuyor mu? Peki Arap, İngiliz, Fransız, Nijeryalı, Kürt ve Ermeni doğanlar neyin nesini?

Ve gerçak böyle midir? Doğumunda çoğu kez bir ebe bulunmayan ve doğar doğmaz açlıkla, binbir dertle yüzyüze

Devamı Sayfa 15'te..

DOMUZLA KUYRUĞU..

ABD Temsilciler Meclisi ve Senato Dış İlişkiler Komisyonu'nun 24 Nisanı Ermeni soykırımı günü sayan bir karar alması Türk hükümetini, kukla parlamento-sunu, boyalı basınını, özetle ABD'nin bu has uşaklarını şaşkına çevirdi. Kimisi "Parlamento" denen kukla kuruluşun bir an önce toplanarak ABD kongresine "Haddini bildirmesini" istiyor. Kimisi, birden bire fark etmiş gibi, ABD emperyalizminin başka ülkelere yağdırdığı napalm bombalarından, zenciler üzerindeki baskılardan, Kızılderili soykırımından söz ediyor. Kimisi, "bu uluslararası teröre bir destek" diyor. Başbakan Özal da, bunu, seçimler öncesi ABD'deki Ermeni azınlığına verilmiş bir taviz, "çirkin bir siyaset oyunu" olarak niteliyor.

ABD'nin Vietnam'a napalm ve zehir yağdırdığını, Kızılderililerin nerdeyse kökünü kuruttuğunu, zencilere ettiklerini kim bilmez ki. ABD bunları ve bunların onlarca katını kendi ülkesinde ve başka ülkelerde yapmıştır. Bunun içindir ki ona "Dünya Jandarması" ve "Çirkin Amerikalı" adları takılmıştır. Daha kısa bir süre önce Grenada'yı işgali ve orada yaptıkları ortada. Reagan'ın insan haklarına ve başka halklara karşı işlenen suçlara aldırmadığı, ABD'deki Ermeni azınlığının desteğini almak için bu işe evet dediği de elbet bir gerçek. Bütün bunlar böyle de, bu, Türk ırkçı yönetiminin 1915'lerde milyonlarca Ermeni'yi kılıçtan geçirdiği veya yurtlarını terke zorladığı gerçeğini değiştirir mi? Bugünkü faşist Türk rejimi, ABD'nin melanetlerini sayıp dökerek kendisini temize çıkarabilir mi? Ve Türk devleti daha on yıl önce işgal ettiği Kuzey Kıbrıs'ta Rum halkını böyle bir kırimdan geçirmede mi? Yine o, pekçok kez Kürt halkına karşı soykırım suçlarını işlememi mi? Demek ki bir 24 Nisan aslında az gelir!

Üstelik şu günlerde sömürgeci Faşist rejimin Kürdistan'da yaptıkları, halkımız üstünde estirdiği zulüm ve terör neyin nesidir?

Türk faşist ve sömürgecilerinin bu konuda ABD ile ağız dalaşına girmeleri domuzla kuyruğu arasındaki kavgaya benziyor..

Türk gericileri de asıl buna öfkeleniyorlar ya. Onlar, bu kadar sadakatle peşinden gittikleri ABD yönetiminin nasıl olup da kendilerine bunu yaptığını, kendilerini kaale almadığını şaşılıyorlar.

Oysa buna şaşmak için bir neden yoktur. Evren-Özal çetesi kendi uşak rollerini fazla abartıyorlar, efendilerinin kendilerini pek ciddiye alacağını sanıyorlar. Oysa uşaklar da efendiler içindir! ABD emperyalistleri kendi çıkarlarına bakarlar. Efendi-uşak ilişkisinde bir eşitlik aramak çabası boşunadır. Yoksa bu baylar, ABD'nin Türkiye'yi Sovyetler'e ve diğer Ortadoğu ülkelerine karşı bir köprü başı, bir saldırı üssü olarak kullanmak için "dostluk vs" üzerine çektikleri nutukları, sırt sıvazlamaları ciddiye mi alyorlar?. Ama ABD bunun da kirasını veriyor! Ülkenin herşeyini bir avuç dolara satanların bu kadar yüksek perdeden atıp tutmaya hakları yoktur.

Ama kuşku olmasın ki Evren-Özal çetesi ve tüm uşaklar da bu yaygarayı, gerçekte ABD emperyalistlerini, Kovboy Reagan'ı ürktmek için değil, Türkiye kamuoyunu yatıştırmak için yapıyorlar. Bu sahte kabadayılık naraları birkaç gün sonra balon gibi sönecek ve unutulacaktır. Kuyruk domuzun ardından uslu uslu gidecektir..

Osmanlılar yüzyıllar boyu fetih ve talana dayalı bir hüküm sürdüler. Ama yıkımdan kurtulamadılar. Türk devleti bu geleneği sürdürdü. Ermeni kırimı, Kürt halkına karşı girişilen soykırımlar, Kıbrıs Rum halkına karşı işlenen cinayetler bu devletin tarihini sisleyen kara lekeler. Bütün bunlar karşılıksız kalabilir mi? Kalmadığı görülüyor. Ermeni sorunu, Türk ırkçı ve sömürgecilerinin ondan kurtulduklarını sandıktan 60-70 yıl sonra da yakalarını bırakmıyor. En ummadıkları zamanda ve en ummadıkları yerden şamar yiyorlar.

Onlar, tarihten ders almış değiller. Bugün de yine, Kürt halkının üzerine bir külhanbeyi edasıyla yürüyor, kan döküyor ve halkımızı yeni sürgünler ve kırimlarla tehdit ediyorlar.

Türk sömürgecileri Marks'ı elbet sevmezler. Ama onun bir sözünü unutmasalar iyi ederler: Başka bir ulusu ezen ulus özgür olamaz.

Nitekim Kürt halkının kurtuluş mücadelesinden ve bizzat Türkiye işçi sınıfının mücadelesinden duydukları korku onları batılı emperyalist ülkelerin, en başta da ABD'nin uşaklığına itti. Halka zulmeden faşist rejim, ayakta kalabilmek için uşaklık bağlarını daha da sıkılaştırdı. Faşist generaller Akdeniz ve Ege'de, Kürdistan'da ve genel olarak Ortadoğu bölgesinde tehdide, zorbalığa, güç gösterisine dayalı eşkiyaca bir tutum izliyorlar. Ne var ki bu onlara hayır getirmeyecek. Bir halk türküsünde şöyle deniyor:

Eşkiya dünyaya hükümdar olmaz!

HUMMANİTE

ŞENLİĞİNE

KATILDIK

Her yıl 8-9 Eylül günlerinde kutlanmakta olan Hummanite Şenliği'ne bu yıl derneğimiz (Kürdistan İşçi Derneği) de katıldı.

Fransız Komünist Partisi yayın organı "L'Hummanite" gazetesinin kuruluş yıldönümü nedeniyle her yıl düzenlenen bu şenlik, 30 yılı aşkın süreden beri Fransa'da geleneksel bir bayrama dönüşmüş ve tüm ilerici kamuoyuna mal olmuş.

Paris'te geniş bir alanda düzenlenen şenliğe dünyanın hemen tüm komünist ve işçi sınıfı partileriyle ulusal kurtuluş hareketleri katılıyorlar. Her örgüt, bu şenlik sırasında kendi ülkesini ve orada yürütülen mücadeleyi tanıtmak için büyük çaba gösteriyor. Şenliğe bu yıl Türkiye Kürdistanı adına derneğimiz de katıldı.

Dernek olarak stand açtık; Kürtçe, Türkçe, Fransızca, İngilizce ve Almanca yayınlarımızı sergiledik. Kürdistan'la ilgili bir enformasyon köşesi düzenledik. Bu köşede ülkemizin coğrafyasını, tarihini, ekonomik ve sosyal durumunu ve halkımızın mücadelesini dile getiren bilgi ve resimler panolar halinde sunuldu.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda Faşist Cunta'nın uyguladığı baskı ve işkenceler resim, fotoğraf ve diğer belgelerle gösterildi.

Kürdistan'da sosyal yaşamı canlandıran fotoğraflar ve Kürt el sanatları sergilendi. Aynı zamanda Kürdistan yemekleri tanıtılarak satışı yapıldı.

T K S P Merkez Komitesi'nin 12 Eylül darbesinin yıldönümü nedeniyle hazırladığı bildirinin Fransızcası 5000 adet dağıtıldı. Derneğimizin de aynı konuya ilişkin hazırladığı bir bildiri de geniş sayıda dağıtıldı.

Bu şenlik nedeniyle arkadaşlarımız kolektif çalışmanın güzel bir örneğini verdiler.

Şenliğe 570 bini biletli olmak üzere, 700.000'in üzerinde ziyaretçi katıldı.

Heval-Fransa

Genel Sekreter Yoldaşımız Kemal BURKAY 22 Eylül'de Londra'da düzenlenen "Türkiye Üzerine İşçi Hareketi Konferansı"na katılarak Kürdistan'ın tarihi ve güncel durumuna ve faşist rejimin yürüttüğü baskı ve saldırı politikasına ilişkin bir konuşma yaptı.

Konferans bir grup İşçi Partisi milletvekili ve sendikalar tarafından faşist darbenin dördüncü yıldönümü nedeniyle düzenlenmişti. Amacı, İngiliz işçi hareketinin çeşitli kesimlerini Türkiye'deki askeri rejime karşı ortak bir tutumda birleştirmekti.

Konferansta, Türkiye, NATO ve Ortadoğu; Türkiye Kürdistanı; Kadın hareketi; yerel yönetimler; DİSK ve sendikal hareket; barış hareketi; sansür ve ifade özgürlüğüne baskı; Kıbrıs konularında olmak üzere toplam sekiz çalışma grubunda sorunlar tartışıldı, öneriler ve karar tasarıları oluşturuldu.

Kemal BURKAY yoldaşımız Türkiye Kürdistanı'na ilişkin olan çalışma grubunun toplantısını yönetti. Konu tartışıldı, halkımızın haklı mücadelesiyle dayanışma için somut öneriler oluşturularak konferansa sunuldu ve delegeler tarafından benimsendi.

Konferansta ayrıca, başta DİSK olmak üzere Türkiye işçi hareketiyle, barış ve demokrasi güçleriyle dayanışma konusunda önemli kararlar alındı.

Barış konusunda Türkiye Barış Derneği Başkanı Mahmut Dikerdem'in oğlu Dr. M.A Dikerdem, DİSK ve sendikal hareketle ilgili olarak Banksen Yürütme Kurulu Üyesi Cahit Baylav, Basın özgürlüğü ve sansür konusunda Dr. Enis User, kadın hareketi konusunda İKD Genel Sekreteri Zülal Kılıç, çalışma gruplarında konuşmacı olarak görev aldılar ve soruları yanıtladılar.

Konferansta birer konuşma yapan İngiliz İşçi Partisi'nden milletvekili Jeremy Corbyn ve Chris Smith, Türkiye'de demokrasiye dönüş konusunda Cunta'nın ve Tacher hükümetinin söylediklerinin gerçek olmadığını, sendikalar, sol politik örgütler, basın, barış güçleri ve politik tutuklular üzerinde ağır baskıların devam ettiğini dile getirdiler.

Kemal BURKAY Yoldaş, ayrıca, Kürdistanlı öğrencilerin örgütü AKSA'nın Londra şubesinin düzenlediği bir toplantıya katıldı, Türkiye Kürdistanı'ndaki güncel durum üzerine bilgi verdi ve çeşitli soruları yanıtladı. Uluslararası Af Örgütü'nün genel merkezini ziyaret ederek ülkemizdeki politik tutukluların durumu hakkında bilgi verdi.

Sekreter yoldaşımız, bir grup DİSK'li sendikacı ile birlikte İngiliz İşçi Sendikaları Konfederasyonu (TUC) genel merkezini ziyaret ederek örgütün genel sekreteri Norman Willis'le bir görüşme yaptılar, Türkiye ve Kürdistan'daki durum ve sendikalara ilişkin olarak bilgi verdiler.

Sekreter yoldaşımız Londra'da kaldığı bir haftalık süre içinde günlük The Times, Guardian ve Morning Star (Komünist Partisi'nin yayın organı) ve aylık The Middle East dergisiyle birer mülakat yaptı. 28 Eylül günü bir grup Türkiyeli sendikacı ve partimizin üye ve sempatanlarıyla birlikte Marks'ın Highgate'teki mezarını ziyaret etti, çiçek bıraktı ve saygı duruşunda bulundu.

Kemal Burkay Yoldaş'ın Londra'da Düzenlenen Konferansta Kürdistan Sorunu Üzerine Yaptığı Konuşma

Değerli arkadaşlar,

Genel olarak İngiliz demokrat ve barışseverlerinin Türkiye ve Kürdistan demokrasi güçlerine gösterdikleri dayanışmayı öteden beri memnuniyetle izliyoruz. Bu dayanışma, özgürlük, demokrasi ve barış için mücadele eden halklarımız için son derece değerlidir. Aynı doğrultudaki bu toplantının da bize büyük önemi vardır.

Ben, Kürdistan'daki güncel duruma değinmeden önce, ülkemiz ve halkımızla ilgili bazı kısa bilgiler vermek istiyorum. Gerek ülkemizi aralarında paylaşmış olan devletler, gerekse çıkarları gereği onlara uluslararası düzeyde destek olan güçler, Kürdistan'a ilişkin olarak gerçek bilgilerin dünya kamuoyuna ulaşmasını önlemek için ne lazımsa yapıyorlar.

Kürt Halkı Bir Azınlık Değil, Bir Ulustur

Özellikle, Kürdistan'ın en büyük parçasını elinde tutan Türk devleti, Kürt halkının varlığını bile tümenden inkâra

kalkıyor. Kürt halkının son yüz yıl içinde giriştiği pek çok ayaklanmalara ve şu anda Kürdistan'ın iki parçasında, İran ve Irak'ta geniş boyutlu bir silahlı mücadelenin yer almasına karşılık, ne Birleşmiş Milletler Örgütü, ne de diğer uluslararası kuruluşlar Kürdistan sorununu tartışma gündemine almış değiller. Türk devletinin Kürt halkı üzerinde sürdürdüğü aralıksız baskılara ve son olarak faşist rejimin dört yıldan beri estirdiği yoğun teröre rağmen Avrupa Konseyi, açıkça adını da vermeden, ondan ancak bir azınlık sorunu olarak söz etti.

Oysa Kürt halkı bir azınlık değil, kendi ülkesinde bir çoğunluktur. Kürdistan yaklaşık 500.000 km2 dolayında bir alanı ve 20 milyonu aşkın nüfusu kapsıyor. Bu şu anda varolan devletlerin üçte ikisinden fazlasının Kürdistan'dan daha küçük bir toprağa ve nüfusa sahip olduğunu gösterir.

Kürt halkının Arapça, Türkçe ve Farsça'dan tümüyle ayrı bir dili var. Halkımız bu dili günümüze kadar korumuştur ve onu kullanmaktadır. Kürtçe bin yılı aşkın süreden beri yazılı bir

HALKIMIZ HER

edebiyata sahiptir. Kürt tarihi binlerce yıl öncesine uzanıyor.

Kürdistan Doğu ve Batı arasındaki önemli göç yollarından biri üzerinde yer alıyor. Bu nedenle tarihte sık sık istilalara uğradı. Moğollar, Büyük İskender, Romalılar, Araplar, Türkler ve başkaları Kürdistan'dan geçtiler veya orayı istila ettiler. Ancak Kürt halkı bu istilalara karşı inatla direndi, onları savuşturdu ve varlığını korudu.

15. yüzyıldan itibaren Kürdistan iki büyük imparatorluk, Osmanlı devleti ve İran Şahlığı arasındaki tampon bölgede yer aldı ve her iki devlet de Kürdistan üzerinde egemenlik sağlamak için büyük çabalar gösterdiler. Bu nedenle Kürdistan sürekli savaş alanı oldu. 1639 yılında her iki devlet anlaşarak Kürdistan'ı kendi aralarında ikiye böldüler.

Kürt halkı 19. yüzyılın başından itibaren özgürlük için birçok kez ayaklandı; ancak bu ayaklanmalar her iki devletin ve onları himaye eden Batılı sömürgeci devletlerin ortak çabasıyla her keresinde bastırıldı.

Osmanlı İmparatorluğu çöktükten sonra, 2. Dünya Savaşı'nı izleyen dönemde, 1923'te yapılan Lozan anlaşmasıyla Kürdistan, Türkiye, İran ve bölgede ortaya çıkan Irak ve Suriye arasında bir kez daha bölüştü.

Bu dönemde Kürt halkı özgürlük ve bağımsızlık için Türkiye'de Irak'ta ve İran'da bir dizi ayaklanmaya girişti ve örneğin 1946 yılında Mahabad'da bir Kürdistan Cumhuriyeti kuruldu. Ancak bu ayaklanmalar, düşman güçlerinin ağır baskısı ve sözkonusu devletlerin ortak çabaları sonucu her keresinde kanlı şekilde bastırıldı.

Ancak halkımızın özgürlük mücadelesi sönmeyi, tersine zamanla daha da yığınsal ve örgütlü hale geldi ve bugün Kürdistan'ın tüm parçalarında etkin biçimde devam ediyor.

Bugün de Kürdistan'ın her bir parçasında Kürtçe konuşan nüfus toplam nüfusun % 80 veya 90'ından fazlasını oluşturuyor. Ayrıca Türk, Arap veya Fars halkının yaşadığı bölgelerde, büyük kentlerde önemli bir Kürt azınlığı var. Örneğin İstanbul'da bir milyonun üstünde Kürt yaşıyor.

Demek ki Kürt halkı Türkiye, Irak ve İran'da bir azınlık değil, kendi ülkesinde bir çoğunluk, bir ulustur. Kürt sorununu bir azınlık sorunu gibi görmek, gerçeklere gözleri kapamak olur.

Kürdistan'ın Her Parçası Bir Sömürge Durumuna Getirildi

Bir başka gerçek daha var: Kürdistan'ın aralarında bölüşmüş olan devlet-

TÜRLÜ ZORBALIĞA KARŞI YİĞİTÇE DİRENİYOR

ler, onun her parçasını bir sömürge haline getirmişlerdir.

Türkiye, Irak ve İran, Batılı ülkelerle kıyaslandıkları zaman elbet geri kalmış ülkelerdir. Ama son 40-50 yıl içinde önemli bir gelişmeyi de başarmışlardır. Oysa bu devletlerde Kürdistan'la ülkenin geriye kalan bölümü arasında önemli bir gelişme farkı, adeta bir uçurum vardır. Kürdistan, bu devletlerin her birinde ekonomik, sosyal ve kültürel bakımdan en geri kalmış "bölge"dir.

Halkımızın içinde bulunduğu kötü koşullar, yoksulluk, eğitim düzeyinin düşüklüğü, ülkenin sanayileşmemesi vb. ülkemizin doğal zenginlikleriyle tam bir çelişki oluşturuyor. Çünkü Kürdistan, pek az ülkede rastlanan doğal kaynaklara, gelişme olanaklarına sahiptir ve bu anlamda zengin bir ülkedir.

Petrol ihraç eden ülkelerin önde gelenlerinden olan Irak'ın petrol kaynaklarının büyük bölümü Kürdistan'da, Musul, Kerkiik ve Hanikin'dedir. Yine petrolcü ülkeler arasında önde gelenlerden biri olan İran'ın önemli petrol yataklarının bir bölümü Kürdistan'dadır. Türkiye'nin ise petrol üretiminin tümü Kürdistan'dan sağlanmaktadır. Tek başına bu bile, ülkemizin gelişmesine, sanayileşmesine el verir.

Ancak petrolün ötesinde de ülkemiz madenler, akarsular, tarım arazisi ve hayvancılık olanakları bakımından son derece zengindir.

Örneğin Türkiye'nin dünya ölçüsünde önemli bir ihraç ürünü olan krom Kürdistan'dan çıkarılmaktadır. Yine Türkiye'nin başlıca bakır yatakları Kürdistan'da Maden'de demir Divriği'dedir. Ülkenin en büyük termik santrali Elbistan'daki kömür yataklarına dayalı olarak kuruldu.

Ünlü Dicle ve Fırat ırmakları iklimizde doğuyor ve Arap çölüne ulaşmaya kadar ülkemizden geçiyor. Onların dışında başka önemli akarsular var.

Gerek Türkiye, gerek Irak ve İran Kürdistanları iklim koşulları ve toprak bakımından tarıma son derece elverişlidir. Kürdistan, eskiden beri bilinen ünlü bir hayvancılık ülkesidir. Otlak bakımından elverişli Kürdistan dağ ve yaylalarında beslenen milyonlarca baş hayvan Türkiye, Irak ve İran'ın ve diğer Ortadoğu ülkelerinin et ve süt ihtiyacını karşılar.

Ülkemizin bu derece zengin olması, aynı zamanda, onun parçalanmasının ve halkımızın yoksul kalmasının da önemli bir nedenidir. Kürdistan'ı aralarında bölüşmüş olan devletler ve onların emperyalist efendileri, ülkemizin yeraltı ve yerüstü ürünlerini acımasızca yağma ve talan ettiler, ülkemizi bir sömürge haline getirdiler.

Örneğin Türk devleti, ülkemizin kalkınmasına yönelik bir politika yürütmedi, ülkemizde sanayinin ve tarımın gelişmesi için çaba göstermedi; tersine, ülkemizin servetlerini, tarım ürünlerini, madenlerini, ormanlarını yağma etti, söküp götürdü ve bugün de bu işe devam ediyor. O, ülkemizi bir açık pazar yaptı, el sanatlarını bile yıkıntıya uğrattı. Ülkemizde oluşan zenginlik sermayeye dönüşmeden ülkenin gelişmiş olan Batı bölgesine aktı. Kürt halkının insan gücü Türk kapitalizmi için ucuz işgücüne dönüştü.

İşte bu nedenledir ki Kürt halkı tam bir yoksulluğun, sefaletin içine itildi.

Türkiye Kürdistanı Türkiye'nin toplam yüzölçümünün üçte birini kapsıyor ve toplam nüfusunun dörtte birini (12 milyon) barındırıyor. Buna karşılık, Türkiye'nin resmi rakamlarına göre Kürdistan halkının ulusal gelirinden aldığı pay ancak % 9,9'dur. Bu pay yıldan yıla artma değil, azalma gösteriyor.

Sanayileşme alanında da aradaki fark azalmıyor, tersine yıldan yıla büyüyor. Örneğin Kürdistan'ın kapsadığı 18 ilin imalat sanayii katma değerindeki payı 1963 yılında % 7,8 iken, bu rakam 1974 yılında yarı yarıya azalarak % 4'e düştü.

Dil ve Kültür Üzerindeki Baskılar

Ülkemizi aralarında bölüşmüş olan devletler, sosyal ve kültürel yaşama ilişkin olarak da, pek az sömürge ülkede rastlanacak bir baskı ve yıkım politikası izlediler.

Örneğin Türkiye ve İran Kürdistanı'nda Kürt halkının kendi anadilinde eğitim ve öğrenime izin verilmemiştir. Yani ne Türkiye'de ne de İran'da Kürt diliyle eğitim yapan bir tek okul yoktur. Irak'ta ise çok sınırlı bölgelerde ve sınırlı sayıda okula izin verilmiştir. Ama bunlar da Bağdat hükümetinin durumuna göre, zaman zaman yasaklanıyorlar.

Türkiye ve İran Kürdistanlarında Kürt diliyle herhangi bir gazete ve derginin basılmasına, kitap yayınlanmasına izin verilmiyor. Kürt dili gerek resmi ilişkilerde, gerek basın-yayın alanında yasaklanmıştır. Irak'ta ise Kürtçe basın-yayına, Bağdat hükümetinin denetiminde ve çok sınırlı olarak izin verilmekte ve bu da zaman zaman yasaklanmaktadır.

Türkiye'de Kürt diliyle herhangi bir kitap çıkarmak veya gazete basmak, bunu yapanı ağır cezalarla karşı karşıya getirir, hatta yaşamını tehlikeye sokar. Örneğin biz, 1975 yılındaki sınırlı demokratik ortamdan yararlanarak

Roja Welat adında bir Türkçe-Kürtçe gazete çıkarmak istedik. Ancak bunun için arkadaşlarımız polise başvurduğunda, polis onlara "Kürtçe gazete çıkaramazsınız, sizin kafanızı keseriz," dedi. "İngilizce, Fransızca, hatta isterseniz Bengal veya Vietnam dilinde çıkarın; ama Kürtçe asla!.." Buna rağmen, gazetenin ilk sayısını hazırladık ve basmak üzere anlaştığımız, İngilizce çıkan Daily News gazetesinin matbaasına götürdük. Matbaacı, polisle konuşmuş olacak ki son anda vazgeçti. Biz başka bir matbaada ve gizlice bastık. Ama bu kez de gazetenin sahibi ve sorumlu müdürü tutuklandı ve 1,5 yıl hapis cezasına çarptırıldılar. Ankara Valiliği, Kürtçe gazete çıkaramazsınız diye bize resmi yazı yazdı. Roja Welat Gazetesinin sahibi Mustafa Aydın 12 Eylül sonrasında bir daha tutuklandı, 12 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı ve bugün de içerdedir.

Türk sömürgecileri, halkımızın direnişlerini bastırmak için geçmişte yüzbinlercesini soy kırımına uğrattılar ve yüzbinlercesini ülkenin batısına sürdüler. Bunun yanı sıra Kürt halkına dilini unutturmak, benliğini yocketmek için her türlü baskı ve hile aracına başvuru yapıyorlar.

Başka ülkelerde yayın yapan Kürtçe radyoları dinlemek yasaktır. Özel yaşamda, düğün ve bayramlarda Kürtçe türküler söylemek yasaktır. Sokakta pazarda Kürtçe konuşmak bile zaman zaman yasaklanıyor, konuşanlardan para cezası alınıyor veya türlü baskılar yapılıyor. Bunlar Avrupa'da yaşayan insanlara pek garip ve belki inanılmaz gibi gelir; ama bizim ülkemizde bir gerçektir.

Türk hükümetleri, halkımızın tarihinin, kültürünün ortadan silinmesi için akılalmaz şeyler yapıyorlar. Örneğin 3-5 asır önce yazılmış bir Kürtçe klasiği, el yazmasını bulundurmamak bile tehlikeli bir şeydir. Halkımızın birçok tarihi anıtları ya bilinçli olarak yıkıntıya terk edildi ya da doğrudan yok edildi. Polis müdürleri tarihi yazıtları kazıdılar veya parçaladılar.

Ne var ki bütün bunlar ne bize dilimizi unutturdu, ne ulusal kültürümüzü yok etti; ama ona ciddi zararlar verdi, gelişimini engelledi. Tüm bu soykırımlar, baskılar halkımızı ortadan kaldırmadı. Ve bugün, halkımız, düne göre daha yiğinsal, daha örgütlü ve daha bilinçli olarak sömürüye ve zulme karşı özgürlüğü için savaşıyor. Sömürgeci, ırkçı Türk yönetiminin buna karşı yaptığı ise sömürü ve terörü kat kat arttırmak oluyor.

ÖZGÜRLÜK, DEMOKRASİ SORUNU VE

Paris Komünü'nü izleyen uzunca bir dönemde kapitalizm sınıf kavgasının fazla sert olmadığı, görece barışçı koşullar içinde gelişti. Kapitalizmin sözcüleri buna bakarak marksistlerin iddia ettiği toplumsal devrimlere yer olmadığını, kapitalizmin normal evrimi içinde toplumsal sorunlara çözüm getireceğini, sosyal adaleti sağlayacağını ileri sürdüler ve marksizmin iflas ettiğini yaydılar. Bu dönemin bir kısım işçi sınıfı partileri de tümüyle barışçı mücadele yoluna angaje oldu, burjuva propagandasının etkisinde kaldı, yozlaştı ve marksizmin bazı temel ilkelerini -devrim ve proletarya diktatörlüğü- bir yana bıraktı. 2. Enternasyonal devrimci marksizm yolundan uzaklaştı. Bu partiler marksizmin devrimci içeriğini boşalttılar.

Marksizmin devrimci özüne sadık kalanlar 2. Enternasyonal oportünizmine karşı etkin bir mücadele yürüttüler ve bu hareketin başını Lenin çekti. Onun önderlik ettiği Büyük Ekim Devrimi burjuvazinin tatlı hayallerini tuzla buz etti ve revizyonist tezleri de çöktürdü. O günden bu yana dünyamızı saran sosyalist devrimler ve ulusal kurtuluş savaşları dalgası, herşeyi kökten değiştirdi, sömürgecilik sistemi çöktü, sosyalist sistem doğdu ve emperyalizm dünya egemenliğini yitirdi. Şimdi sosyalizm bir dizi ülkede bir gerçekliğe dönüşmüştür ve sosyalist toplumun inşası -kimi zaman, karşılaşılması doğal olan güçlüklerle rağmen- başarıyla devam ediyor. Böylece tarih kapitalistleri ve revizyonistleri yalanladı. Onlar gerilediler. Ama kavgayı elden bırakmadılar. Bugün de onlar ekonomik ve politik alanda sosyalizme karşı bir varlık yokluk kavgasını sürdürürken, hatta askeri üstünlük sağlayıp bir dünya savaşında üstün gelme hayalleri kurarken, diğer yandan ideolojik alanda marksizm-leninizmle dışarıya bir kavgayı da sürdürüyorlar.

20. yüzyılın ikinci yarısında gündeme giren bilimsel-teknolojik devrim, emperyalistlere de soluk alma fırsatı sağladı. Bilimsel teknolojik devrim, sosyalist ülkelerden çok önce sanayileşmiş olan emperyalist ülkelere yeni bir atılım yapma, üretim güçlerini geliştirme olanağı verdi. Şimdi emperyalist ülkeler son 30-40 yılda sağladıkları gelişmeye, sağladıkları üretim artışına ve kısmi refaha bakarak yeniden seslerini yükselttiler, demagojiye, sosyalizmi karalamaya hız verdiler. Emperyalist propaganda iki noktada yoğunlaşıyor: Birincisi kendi rejimlerinin çok yapıtlı, demokratik ve özgür olduğu, ikincisi de, bu rejimin kitlelerce benimsendiği ve gelişmeye daha elverişli olduğudur. Ne var ki emperyalistlerin

yoğun bir propaganda ve beyin yıkama çabasıyla yaymaya çalıştıkları bu görüşlerin gerçekle bir ilgisi yoktur.

Bilimsel teknolojik devrimin emperyalist ülkelerde de üretim güçlerinin gelişmesine yol açması, bu sistemi aklamaya ve kurtarmaya yetmez. Bir kere, üretim güçlerindeki bu gelişme sistemin iç çelişkilerini ortadan kaldırmış değil, tersine derinleştirmiştir. Yarattıkları toplumsal zenginlikten toplum üyeleri adil biçimde payını alamıyor. Büyük toplumsal servetler bir avuç kapitalistin, daha çok da tekelinin elinde birikirken geniş halk yığınları, emekçiler ancak yaşamlarını sürdürmeye ve kapitalistler için çalışmaya yeten bir gelir düzeyine, ücrete mahkûm edilmişlerdir. Bunun içindir ki en gelişmiş kapitalist ülkelerde bile, işsizlik, açlık, konut sorunu çözülemiyor.

Diğer yandan, üretim güçlerindeki nisbi gelişmeye rağmen, kapitalist sistemin, bu güçlerin çok yönlü, tam bir gelişimi karşısında bir engel haline gelme, bu güçleri heder etme özelliği değişmemiştir. En gelişmiş kapitalist ülkelerdeki 40 milyon dolayında işsiz bunun açık kanıtıdır. Fabrikalar, işyerleri çoğu kez düşük kapasite ile çalışır veya kapanırken milyonlarca işgücünün boşta kalması neyi gösterir?

Emperyalist ülkelerde üretimin merkezi bir planlamadan yoksun oluşu, yıkıcı rekabet, üretim anarşisi ise devam ediyor. Bu ülkelerde üretim her zaman insanların yararına, onların ihtiyaçlarını karşılamak için yapılmıyor. Bugün emperyalist ülkeler klasik ve nükleer silahların yapımına dev fonlar yatırıyorlar, insanlığa felaket ve yıkım getirebilecek araçlar yapıyorlar ve böylece, zorunlu olarak, sosyalist ülkeleri de savunma amacıyla silahlanmaya itiyorlar. Emperyalistler savaş sanayiine, tekellerin kâr hırsı ve kendi çelişkilerini hafifletmek için yöneliyorlar. Böylece, toplumsal gelişmenin bir ayak bağına dönüşen kapitalizmin, üretim güçlerini insanlığa tümüyle zararlı bir yola, yıkım ve felaket getirebilecek bir yola yönelttiği açık değil midir? O, insanlığa mutluluk getirmek şurda kalsın, tam bir insanlık düşmanına dönüşmüştür.

Diğer yandan, salt üretim ve teknik düzeyi değil, yeni araçların, yeni yöntemlerin topluma ne getirdikleri, toplumun yaşam ve kültür düzeyi üzerinde ne etkiler yaptıkları son derece önemlidir. Kapitalistlerin amacı hiç de insanların çok yönlü gelişimi değildir. Onlar ileri, sağlıklı bir toplum yaratmak için çaba göstermiyorlar. Kapitalizm geliştiğiçe emekçi halk yığınlarını, bir avuç para babası için üretim yapan bir maki-

na koluna, bir vidaya çeviriyor. İnsanların bilinçlerini karartıyor, onları yalan-yanlış düşüncelerle şartlandırıyor, toplumu yozlaştırıyor. Bunun içindir ki kapitalist ülkelerde toplum ve kültür yaşamında derin bir bunalım yaşanıyor. Uyuşturucu madde kullanımı, şiddet olayları, fuhuş, türlü sapıklık akımları bu ülkelerde genel bir görünümüdür.

Açıktır ki, kapitalizm toplumsal gelişmenin ideal sistemi değil, tersine bu gelişmenin önünde ciddi bir engeldir. Üretim güçlerinin çok yönlü gelişimi, dünyamızın ve çağdaş gelişmenin sunduğu olanakların insanlık yararına en iyi biçimde kullanılması, insanlığın savaş tehlikesinden kurtulması ve tüm toplumların barış ve hızlı gelişme yoluna girmeleri için kapitalizm ortadan kaldırılması gereken, çürümüş ve yoz bir düzendir.

Kapitalizmin ortadan kalkması, bugün dünyamızda varolan savaş tehlikesinin son bulması, silahlara harcanan dev fonların insanlığın yararına olan üretim dallarına yönelmesi, işsizliğin son bulması, tüm dünyada planlı gelişme, insanın yaşam ve kültür düzeyini yükseltmenin bir amaç haline gelmesi demektir. Kapitalizm yıkıldığı ve sosyalizme geçildiği zaman bugünkü gelişmiş kapitalist ülkeler çok daha hızlı bir gelişme içine girecekler ve geri kalmış ülkelere, sanayileşmeleri, aradaki farkı hızla kapatmaları için geniş yardımlarda bulunabilecekler. Dünyamızda yeni alanların tarıma açılması, çöllerin ıslahı, açlık, geri kalmışlık gibi sorunları tümüyle ortadan kaldıracaktır. Barışçı amaçlarla uzay çalışmaları gelişecek, yeni bir dünya doğacaktır.

Demokrasi-Özgürlük Sorunları ve Anti-Sovyetik Akımlar

Emperyalistler, ekonomik gelişme üzerine olduğu gibi, özgürlük ve demokrasi sorunları üzerine de, ellerindeki güçlü propaganda araçlarıyla durup dinlenmeksizin demagoji yapıyor, yalan üretiyor ve kitleleri şartlandırmaya çalışıyorlar.

Onlar, kendi ülkelerindeki çok partili yaşamı demokrasinin bir göstergesi sayarken Sovyetler Birliği'ndeki tek parti önderliğini demokratik olmamanın kanıtı sayıyorlar. Her iki sistemin farklarını kavramıyan ve burjuva propagandasının etkisinde kalan kimi sol çevreler ve örgütler de "özgür, demokrat" ve "bağımsız" görünme adına bu görüşleri paylaşıyorlar.

Ne var ki demokrasiyi böylesine, tek veya çok partililik gibi biçimsel ölçülerle açıklamaya kalkmak ondan birşey anlamamak demektir. Emperyalist-

EUROKOMÜNİZM ÜZERİNE

ler bu tür görüşler ileri sürerken sınıf ve parti kavramlarının içeriğini, işlevini tümüyle gözardı ediyorlar.

Besbelli kapitalist toplum sınıflı bir toplumdur ve bu sınıflar arasında uzlaşmaz çelişkiler vardır. Bu toplumda partiler sınıfsal çıkarları dile getiren ve bu amaçla iktidarda olan veya iktidar için mücadele eden örgütlerdir. Sınıf karşıtlıklarından doğan çok sayıda parti bu toplumun yapısına uygundur ve birbirine düşman olan ayrı ayrı sınıfları bir tek partinin temsil etmesi düşünülemez. Ne var ki sosyalist toplum sömürücü sınıfların varlığına son verir, işçi sınıfı öncülüğünde yeni, sınıfsız bir toplum yaratır. Sovyetler Birliği'nde sömürücü sınıflar çoktan tarihe karıştı. Bu ülkede şimdi ne kapitalistler, ne büyük toprak sahipleri, hatta ne de küçük burjuvalar var. Bu tür sınıflar, partileriyle birlikte müzelerle kaldırıldılar. İşçi sınıfından ayrı olarak bugün hâlâ varolan köylülük ve entelijansiyanın ise durumu kapitalist toplumlardan bambaşkadır. Köylülük, kolektif üretim ilişkileri içinde çıkarları ve amacı sosyalizmle bütünleşen bir toplum kesimi haline gelmiştir. Entelijansiya da öyle. SBKP, işçi sınıfıyla birlikte bu kesimlerin de çıkarlarını temsil ediyor, onların da partisi haline gelmiştir ve tümüne yeni toplumun inşasında öncülük ediyor. Sovyetler Birliği'nde kendisine ayrı bir parti kurmayı isteyebilecek hiçbir sınıf veya katman kalmamıştır. Bunun nesnel koşulları yoktur.

Sovyetler Birliği'ndeki demokrasi, başından beri işçi sınıfına ve diğer emekçi halk yığınlarına, yani toplumun ezici çoğunluğuna dayanan, giderek -sömürücü sınıfların tümünden yok edilmesiyle- tüm halkın çıkarlarını dile getiren ve bu nedenle de -komünist toplumun kuruluş süreci ile birlikte- sömürme yolunda olan bir demokrasidir. Çünkü komünizmde artık devlete, partiye gerek kalmaz, sınıf kalıntıları tümünden ortadan silinir, yöneten-yönetilen ayrımı tümünden son bulur ve ileri bir örgütlenme düzeyine varan halk tüm toplumsal görevleri bizzat yürütür.

Emperyalistler besbelli bunu anlamıyorlar ve ayrıca anlamak işlerine de gelmiyor. Ne var ki bunu anlamayan yalnızca onlar değil, sosyalizm adına, işçi sınıfı adına ortaya çıkıp da bunu anlamayan ve emperyalistlere adeta hak veren başkaları da var.. Bunlardan kimisi, hatta kapitalist ülkelerdeki "çoğulcu demokrasi"ye hayranlıklarını gizlemiyorlar.

Lenin, her türlü demokrasinin bir diktatörlük olduğunu belirtmişti. Evet, burjuva demokrasisi de, işçi sınıfı demokrasisi de birer diktatörlüktür. Ama

burjuva demokrasisi azınlığın çoğunluk (kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin işçi ve köylüler, emekçi halk çoğunluğu) üzerindeki diktatörlüğü iken, işçi sınıfı demokrasisi, yani sosyalist demokrasi çoğunluğun (işçilerin, köylülerin ve diğer tüm emekçilerin) azınlık (burjuvazi ve büyük toprak sahipleri) üzerindeki diktatörlüğüdür. Ve bu çoğunluk haklı bir çoğunluktur, işçi sınıfı sömürüyü ortadan kaldırmaya yönelir. Sömürücü sınıflar ortadan kalktıkça da demokrasi giderek tüm halka mal olur, söner, ortadan kalır. Oysa burjuva demokrasisi bir azınlığın diktatörlüğüdür ve onu sürekli kılmaya çalışır. İşte iki demokrasi arasındaki esas fark..

Kimileri, kapitalist ülkelerde iktidarı elde tutan burjuvazinin işçi sınıfına, küçük burjuvalara da örgütlenme hakkı "tanıyarak" demokratik davrandığını düşünebilir.. Ve zaten burjuvazi bunu propaganda ediyor da. Ne var ki, burjuvazi bunu isteyerek, gönülünden koptuğu, "demokrasiye aşık" olduğu için yapmıyor. İşçi sınıfı ve diğer emekçi halk kesimleri sendikal ve diğer demokratik haklar gibi, politik örgütler kurabilme hakkını da burjuvaziyle boğaz boğaza yürüttükleri çetin bir mücadeleyle, bileklerinin hakkıyla edinmişlerdir. Nitekim burjuvazi fırsat bulduğu, dara düştiği her durumda bu demokratik haklara saldırıyor, sendikaları, siyasi partileri kapatıyor, insanları düşüncelerinden dolayı zindanlara atıyor, kitaplar yakıyor ve oluk gibi kan akıtıyor.

Kapitalist toplumun sosyalist toplumdan bir farkı da şu ki, işçi sınıfı sömürücü sınıfları, yani kendi düşmanlarını yok edebilir, yok etmek zorundadır. Sömürsüz ve baskısız toplumu, sosyalizmi gerçekleştirmek için başka yol yoktur. Oysa kapitalistler işçi sınıfını sömürürler, baskı altında tutarlar, sırasında onunla kanlı savaşlar yürütürler, ama yok edemezler. Çünkü işçi sınıfı olmadan kapitalizm de olmaz.

Kapitalist Ülkelerde Emekçiler Özgür mü?

Faşizmle, gerici askeri diktatörlüklerle yönetilen bir dizi kapitalist ülkeyi bir yana bırakalım; ama burjuva demokrasinin geçerli olduğu kapitalist ülkelerde bile emekçiler gerçekten özgür müdür? Kâğıt üzerinde yazılı haklara bakarsanız evet. Herkes dilediği partiye üye olabilir ve oy verebilir. Herkes düşüncelerini özgürce söyleyebilir. Herkes dilediği ülkeye seyahat edebilir, dilediğini alabilir, satabilir..

Ne var ki bu haklar sadece kâğıt üzerinde böyledir, gerçek hayatta değil.

Dilediği yere seyahat edebilmek için, dilediğini alıp satabilmek için insanın parası olmalıdır. Bu nedenle de bu özgürlükleri kapitalistler kullanabiliyorlar. İşçiler ise ancak kendilerinin ve ailelerinin ayakta kalmasına, işgücünü korumasına yetecek bir ücret alıyorlar. Onlar ne seyahat, ne 'mülk edinme özgürlüğü'nü gereği ve yeteri kadar kullanamazlar.

Düşünme ve politik davranış özgürlüğüne gelince, bunun için herseyden önce kişi çıkarlarının bilincinde olmalıdır. Kendi sınıf çıkarlarına karşı şartlandırılmış, kafası yalan yanlış ve ancak patronun işine yarayacak bilgilerle doldurulmuş bir emekçinin özgür olduğundan söz edilemez.

Elindeki inciyi bir kurnaz tüccarın verdiği boncuklarla değiştiren, inciyi ve boncuğu ayıramıyan birini düşünün; bunun bu işi özgürce yaptığından söz edilebilir mi? Besbelli ki, ortada özgür bir eylem değil, bir aldanma, oyuna getirilme sözkonusudur.

Kendi sınıf çıkarlarına aykırı biçimde şartlandırılmış, sömürü düzeninin doğal olduğuna, değişmezliğine inandırılmış, patronun koyduğu politik doğrultuda yürüyen, bu nedenle de kendi sınıf partisine değil, burjuva politik örgütlerine oy veren bir işçi de, hiç kuşkusuz, özgür değildir. Çünkü burjuvazi onu binbir yöntemle, güçlü propaganda çarkıyla yanıltmış, kimi zaman da açık tehditle, rüşvetle sınıf mücadelesinden uzaklaştırmıştır. Burjuvazi kapitalist ülkelerde bu işi en yoğun biçimde yapıyor. Çünkü kapitalistler üretim araçları gibi, güçlü propaganda araçlarını, basını, radyo ve televizyonu ellerinde tutuyorlar. Kilise ve eğitim sistemi bir tüm olarak onların hizmetinde.

Bay Reagan, sık sık televizyona çıkıp, becerikli aktör pozlarıyla ABD'nde ve diğer batı ülkelerindeki özgürlükten, demokrasiden söz ediyor; övünüyor. Ama o televizyonda bir de ABD işçi sınıfının gerçek temsilcilerini -ganger ve sarı sendikacıları değil- eğer dinleyebilseydik, acaba onlar ne derlerdi?. Ve eğer -her şey bir yana ABD işçi sınıfı, diğer emekçi halk kesimleri, emekçilerin ezici çoğunluğu- gerçekten özgür olsalardı, özgürce düşünebilselerdi bay Reagan gibi savaş canavarları bu ülkede cumhurbaşkanı olabilir miydi? Ve bay Reagan dua etsin ki, eğer ülkesinin emekçileri kendisini Mussolini benzeri sokaklarda paralama-yıp cumhurbaşkanlığı tahtına oturtuyorlarsa, bu, kapitalizm çarkının dişlileri arasında aptallaştırıldıkları, aldatıldıkları, özgür olmadıkları içindir.

Savaş Sonrası Dönem ve Eurokomünizm

İkinci Dünya Savaşı izleyen yıllar-

da, bir dizi yeni sosyalist ülkenin doğduğu ve ulusal kurtuluş hareketlerinin peşpeşe zafere ulaştığı koşullarda işçi hareketi içinde revizyonizmin canlanması ve Eurokomünizm denen akımın ortaya çıkması nasıl oldu? Kanımızca bunun nedenlerini en başta, savaş sonrası dönemde Batılı kapitalist ülkelerde ortaya çıkan durumla açıklamak gerekir.

Günümüze kadar devam eden bu dönem, bazı yönleriyle Paris Komünü'nden Birinci Dünya Savaşına kadar süren dönemi andırıyor.

Savaş sonrasında ABD öne çıkarken, Japonya ve Batı Avrupa ülkeleri de, gelişkin sanayi ülkeleri olmanın ve deney birikiminin verdiği güçle, bilimsel teknolojik devrimin de katkısıyla bellerini çabuk doğrultular ve küçümsenmiyecek bir gelişme sağladılar. Faşizmin yenilgisi bu ülkelerde burjuva demokrasisinin uzun süre faşist rejim altında kalmaya devam eden İspanya ve Portekiz dışında geçerli olmasını sağladı. Kümünist partileri birçok ülkede parlamentoda gruplar oluşturdular. Parlamenter ve barışçıl mücadele biçimleri önem kazandı. Diğer yandan burjuvazi, özellikle sosyalist sistem karşısında işçileri etkileyebilmek, güç durumda kalmamak için ücret sisteminde belli dengeler oluşturdu, işçilerin yaşam düzeylerinde eskiye oranla bir hayli düzelme görüldü. Birçok ülkede tekeli sermaye partileri, kapitalist düzenin gönüllü savunucuları haline dönüşmüş "sosyal demokrat" ve "sosyalist" adını taşıyan partilerle münavebe ile ülkeyi idare etmekte. İşçi hareketi kimi ülkelerde geriledi ve bu ülkelerin güçlü devrimlerle sarsılması, altüst olması için şu anda uygun koşullar yok. Her ne kadar ulusal kurtuluş savaşları bu dönemde emperyalistleri bir dizi sömürgeci kovdu ise de, onlar, yeni sömürgecilik yoluyla birçok geri kalmış ülkeyi kendilerine bağlı tutmakta ve sömürmekte devam ediyor.

İşte sözkonusu durum, burjuvazinin kendine bir güven kazanmasına, yitirdiği konumları tekrar elde etmek için bir yandan askeri üstünlük sağlama çabasına yönelirken, diğer yandan da ideolojik saldırıya geçmesine yol açıyor. Emperyalizm mızrağın sivri ucunu sosyalist sistemin kalesine, Sovyetler Birliği'ne yöneltiyor. Her araçtan yararlanarak sosyalizm hakkında korku yayıyor, emekçi kitlelerin bilinçlerini karartıyor.

Batılı kapitalist ülkelerin "refah toplumu" olduklarına, "özgürlüğe", 'demokrasi'ye ve sosyalist ülkelerdeki duruma ilişkin olarak koparılan bu gürlü, ard-arkası kesilmeyen demagoji, bilinç düzeyi düşük emekçi kesimlerin yanı sıra aydınları ve bizzat komünist ve işçi partilerinin saflarını da etkiliyor.

Kimi partiler, bağımsız bir politika izleme, kendi ülkelerinin koşullarına

uygun bir mücadele yürütmeye adına marksist-leninist teorinin bazı temel ilkelerine sırt çeviriyor, hatta burjuvazinin sosyalist sisteme, Sovyetler Birliği'ne yönelttiği eleştirilere hak vermeye kadar varıyorlar.

İspanyol ve İtalyan Komünist partileri liderlerinin içine düştükleri durum ve bir bütün olarak "Eurokomünizm" denen hareketin niteliği bizzat budur.

Karillo ve Berlinguer, demokrasiden yana olma adına işçi sınıfı diktatörlüğünü red ederken bu kavramı çarpıtıyor ve burjuva demokrasinin de bir diktatörlük -hem de azınlığın çoğunluk, sömürenlerin sömürülenler üzerindeki diktatörlüğü- olduğu gerçeğini red ediyorlar. Onlar Sovyetler Birliği'ndeki gelişmiş sosyalizme ve tüm sosyalist ülkelerde inşa edilmekte olan sosyalizme karşı burjuva bakış açısıyla eleştiriler yöneltiyorlar. Bunun en başta burjuvaziye sevindireceği ve onların alkışlarını toplayacağı açıktır.

Elbet, her ülkenin devrimcileri gibi İspanyol ve İtalyan komünistleri de kendi ülkelerinin koşullarına uygun düşen bir politikayı bağımsız olarak yürütmeye hakkına sahiptirler. Ne var ki yapılan bu değil, emperyalizmin ideolojik saldırıları ve kitlelerdeki bilinç düşüklüğü karşısında bir gerileme, dize gelme sözkonusudur.

İspanyol ve İtalyan emekçileri de, Batılı ülkelerin birçoğunda görüldüğü gibi demokrasiye ve sosyalizme ilişkin olarak birçok yanlış önyargı taşıyabilirler. Çünkü kapitalistler onlara, günde beş vakit namaz kıldırır gibi, burjuva demokrasininin faziletlerini ve "sosyalist diktatörlüklerin" kötülüklerini anlatıp durmaktadır. Ama bununla başa çıkmanın, kitleleri yanımıza çekmenin yolu, bu yanlış önyargılar karşısında ürküp geri çekilmek değil, doğruları onlara anlatmaktır. Onlara burjuva demokrasininin ve işçi sınıfı demokrasininin gerçekte ne olduğunu anlatalım. Bu görevi iyi yaptığımız zaman işçileri kazanacağımıza kuşku yoktur. İşçiler bunu anladıkları zaman burjuvazinin tüm çığırkanlığı beş para etmeyecektir.

Burjuva sözcüleri Karillo ve Berlinguer'e sempatilerini gizlemiyorlar. Burjuva basını, radyo ve televizyonu onlara küçümsenmiyecek bir yer ayırıyor. Berlinguer'in öldüğü şu günlerde de bu çevreler ona övgüler diziyorlar. Türkiye'deki azılı anti-komünistler, faşist Cunta'ya alkış tutan sahte solcular bile, Berlinguer'i örnek, akıllı bir solcu olarak gösteriyorlar. Sosyalizme, işçi sınıfının kavgasına kara çalmak için en küçük fırsatı kaçırmayan, bu uğurda olayları, gerçekleri çarpıtıp burjuvalar, acaba Berlinguer kendi ülkesini sosyalizme götürecektir doğru yolları bulan "akıllı", "becerikli" bir komünist olduğu için mi ona bu kadar alkış yapıyorlar? Yoksa burjuvalar bu kadar aptal mıdır?

Kimileri de İtalyan Komünist Parti-

si'nin artan oylarına işaret ediyor ve bunu onun Sovyetler'e karşı mesafeli, kimi durumda da anti-Sovyet politikasına bağlıyorlar. Burjuvazi işçi sınıfının partilerine yol gösteriyor: "Ne kadar anti-Sovyet olursanız o kadar çok oy alırsınız!" diyor. Elbet koşulları varsa parlamenter mücadele biçimleri ve kitlelerin oy desteği de önemlidir; ama bu herşey demek değil. Hele bu oylar işçi sınıfının denenmiş yolundan, bilimsel sosyalizmin ilkelerinden sapma pahasına alınıyorsa beş para etmez. Unutmayalım ki bu yola giren 2. Enternasyonal partileri, yıllar sonra iktidara geldiler ama, çoktan işçi sınıfı partileri olmaktan çıkmışlardı.

GÜNEY'İN ARDINDAN..

Baştarafı Sayfa 16'da..

kın özlemlerini, başkaldırısını dile getirdiği için. Bu öfkesi kat kat arttı; Yılmaz Güney Kürt olduğunu söylediği ve Kürt ulusu üzerindeki zulme açıkça karşı çıktığı için. Tüm bu nedenlerle faşist rejim onu tekrar ele geçirip zindana koymak için çarpındı; bunu basaramayınca da yurttaşlıktan çıkarttı.

Bugün faşist rejim Güney öldüğü için elbet büyük sevinç duymaktadır. O, bir beladan kurtulduğu kanısındadır Ne var ki Yılmaz Güney halklarımızın gönlünde yaşamaya devam edecek. Bir yazarı, sanatçıyı, bir kavgacı adamını öldürmek olanaksızdır. Güney, filmleriyle beyaz perdede canlandırdığı kahramanlarla ve bizzat onurlu ve yiğit yaşam öyküsüyle halkın içinde yaşamaya ve onun mücadelesini etkilemeye devam edecek.

Faşist sömürgeci rejim şimdi Güney'in adını mümkün olduğunca unutturmak için çaba harcıyor. Onun eserleri ülkede yasaklanmıştır. Ama faşist rejimin tümü gibi bunu da kıracağız günler gelecek. Ve ülkemiz gerçek özgürlüğe kavuştuğu zaman, halkımız sürgünde ölen bu değerli evladını gereği gibi değerlendirecek.

Güney'le onur duyuyoruz, onu unutmuyacağız.

KİTLELERE ULAŞMANIN..

Baştarafı Sayfa 11'de..

Köylü kooperatifleri üretim ve dağıtımına ilişkin olarak köylülerin birçok önemli sorununa çözüm getirebilir. Ama birçok yerde hâlâ bu yene yoktur. O halde öncelikle köylülere kooperatif örgütlenmesinin yararlarını, biçimini anlatmalı, onları buna ikna etmeli. Bu işi ancak bu tür örgütlenmede bilgili, deneyli kişiler başarabilir. Kırsal kesimde çalışacak devrimcilerin bu tür işleri de öğrenmeleri gerekir.

Yine her köyün doktor, yol, okul, elektrik vb. birçok sorunları vardır. Köylüleri bu istemlere yönelik olarak örgütlemek ve eyleme geçirmek neden mümkün olmasın?

PARTİ MİLİTANI İÇİN..

KİTLELERE ULAŞMANIN YOLLARI (1)

Devrimcilik Yan Bir Uğraş Değil, Bir Yaşam Tarzıdır

Biz halkımızın ulusal kurtuluşu ve sosyalizm için savaşıyoruz. Savaş çok yönlüdür. O yalnız tüfeklerle verilmez. Kitlelere bilinç taşımak, onları örgütlemek ve eyleme yöneltmek bu kavga'nın can alıcı yönleridir.

Devrimci bir örgüt kitleler içinde çalışmasını ne denli iyi başarıyorsa o denli usta demektir. İyi bir parti militanına inanç ve coşku gerekli. O, bilgiyle donanmalı. Ama aynı zamanda kitle içinde çalışmasını da becerebilmeli, bu işte ustalaşmalıdır. Devrimci bir örgüt, görüşlerini yaygın biçimde kitlelere taşımadan onları örgütlüyemez, onlar içinde dal-budak salamaz.

Biz devrimi tek başımıza değil, yığınlarla yapacağız. Görevimiz onları eyleme geçirmek, kavgalarına yol göstermektir. Öncülük görevimizi böyle başarabiliriz.

Kitle ile bağ kurma, kitle içinde çalışma ustalığı doğuştan gelme bir yetenek, ya da bir karakter özelliği değil. O kazanılabilir. Bunun için de gerekli olan istek ve çabadır. Devrimci sorumluluk duyan her kişi bunu başarabilir.

Düşman, kitlelere ulaşmak, onları yanıltmak, peşinden sürüklemek için az çaba harcamıyor. Sömürenler, kendi düzenlerini sürdürmek için sistemli ve hırslı bir çalışma yürütüyorlar. Biz neden sömürüden kurtulmak, özgürlüğe, barışa, sosyalizme, özetle, yaşanması bir hayata ulaşmak için hırslı çalışmalıyız?

Devrimci kavga, ona dört elle sarılmayı gerektirir. Devrimcilik, boş zamanlarda yapılan ikinci-üçüncü dereceden bir uğraş veya hobi değil, bir yaşam tarzıdır. Devrimci biri için mutluluk bu kavga'nın ta kendisidir.

Burjuva Politikacısından Daha Becerikli Olmak

Bir devrimci, kitlelerle bağ kurmada bir burjuva politikacısından daha beceriksiz olmamalı. Ama burjuva politikacısı deyip de geçmeyelim. Bizim onlardan alacağımız birhayli dersler var. Böylelerini her birimiz tanırız. Onlar, kitlelerle bağ kurmakta şaşırtıcı bir çaba gösterirler. İnsanlara karşı güler yüzlüdürler. Onların kişisel sorunlarını çözmek için koşuturlar. Ziyaret ederler, mektup yazarlar. İlişki kurmakta usta ve yaratıcıdır. Ve onlar bunu, daha çok da kendi kişisel çıkarları için, örneğin burjuva partilerinde iyi bir yer kapmak, milletvekili, belediye başkanı olmak için yaparlar. Biz neden halkın çıkarları, devrim davasının zaferi için böylesine gönüllü, yaratıcı bir çalışma yapmalıyız? Ve bunu yapmadıkça, örgütlü, sistemli çalışan düşmana karşı savaşı nasıl kazanacağız?

Kitleye ulaşmada akrabalık, komşuluk, arkadaşlık ilişkilerini iyi değerlendirebiliriz. Telefon etme, mektup ve kart yollama, düğün, nişan ve benzeri eğlence günlerinde, acılı günlerde biraraya gelme ve dayanışma önemlidir. İnsanlara gösterilen sıcak bir ilgi, dostluk, dayanışma çoğu kez uzun nutuklardan daha etkilidir.

İlişkileri sürekli ve verimli kılmaya çalışmalı. Yayın vermesi, düzenlenen eylemlere, dışa açık toplantı ve seminerlere onları çağırmalı.

Kitleler her yerde vardır. Yeter ki biz devrimci coşku, istek ve yaratıcılıkla çalışmasını bilelim.

Ortak Sorunlardan Yola Çıkmak

Çalıştığımız işyerinde, okulda, oturduğumuz semtte, gittiğimiz kahvede çevremiz insanlarla sarılıdır. Besbelli bu in-

şanlar düşünce, inanç, politik tutum bakımından türdeş değildir. Ama herbirine yaklaşmanın yolu yordamı var. Bunların çoğu ile ortak sorunlarımız var.

Örneğin bir fabrikada çalışan işçiler arasında sosyalizme karşı şartlanmış olanlar, dindar işçiler bulunabilir; hatta bunlar çoğunlukta da olabilir. Buna bakıp kendimizi onlardan ayırırsak, araya duvarlar koyarsak bu çok yanlış olur. Onlarla üzerinde şimdiden anlaşabileceğimiz birhayli ortak çıkarlar var. Örneğin ücretlerin artması, çalışma koşullarının düzeltilmesi, işyerinde iyi yemek çıkması vb. konularda neden onlarla ortak çalışma yürütmeyelim? Onlarla bir sendikada birlikte çalışabiliriz, ortak eylemler örgütleyebiliriz. Bu ilişkilerden yararlanarak onlarda sınıf bilincini geliştirebilir ve giderek politik görüşlerinin düzelmesine yardımcı olabiliriz.

Bir de barış sorununu düşünelim. Besbelli biz bir ulusal kurtuluş mücadelesi içindeyiz. Zulüm ve sömürü çarkını parçalamak için, silahlı savaş da dahil, her araç bizim için geçerlidir. Bizim savaşımız haklı bir savaştır. Kimse bu araçlara başvurduğumuz zaman ve başvurduğumuz için bizi suçlayamaz. Ama dünya barışı bizi ilgilendirmez mi? Emperyalistlerin dünyaya dayattıkları nükleer savaş tehlikesinin dışında mıyız? Emperyalistler ve Türk gerici rejimi nükleer silahları Türkiye'ye ve en başta da Kürdistan'a yerleştirmeye çalışıyorlar. Ülkemizde ABD'nin, NATO'nun birçok saldırı ve casusluk üssü, hava alanı var. İki sistem arasında ciddi bir çatışmada ülkemiz bir kül yığını haline gelebilir. O halde bu sorun ülkemizdeki her insanı hem de çok yakından ilgilendiriyor. O ister zengin, ister yoksul olsun, ister işçi-köylü, ister geniş toprak sahibi, tüccar ve din adamı olsun. Tüm insanlarımız bu tehlikeyi anlatabilir, onları buna karşı çıkmaya çağırabiliriz. Bunu iyi yapabilirsek, geniş halk yığınlarını emperyalizme ve gerici Türk rejimine karşı barış davasına kazanabiliriz.

Kitlelere Yönelik Örgütsel Ağ

Parti üyesi kendini dar yoldaş ve sempatan çevre ile sınırlamamalı, dışa açılmalı. Eğer zamanımızı hep kendi aramızda sohbet ve tartışma ile geçirirsek kendimizi kitlelerden soyutlarız, yeni insanlar kazanamayız.

Oysa devrimci bir parti, ağacın toprakta kök salması gibi kitlelere yönelik bir örgütsel ağ oluşturmalı. Bunun için tek tek parti örgütleri, militanlar fırsatları, zamanı iyi değerlendirmeli.

Bir partili kadın, aynı zamanda kadın örgütünde, barış örgütünde vb. çalışabilir. Bir partili genç aynı zamanda gençliğin kitle örgütünde, spor ve folkloraya yönelik örgütlerde çalışabilir, çalışmalıdır. Partililer, koşulları varsa bu tür örgütlerin kurulmasına bizzat önyak olmalıdırlar.

İnsanları örgütleme işinde tutulacak ilk halkayı iyi seçmeli. Bu, onların ortak sorunları, ortak çıkarlarıdır. Onları ortak sorunların çözümüne yönelik olarak örgütleyebiliriz.

Kafası devrimci düşüncelerle dolu, coşkulu pekçok genç veya aydın köylülükle yüzyüze gelince şaşırır. Çoğu kez emperyalizmin, kapitalizmin, sömürgeciliğin köfüllüğünü bol bol anlatır, ama onları örgütlemeye gelince ne yapacağını bilemez.

Oysa köylülerin çoğu için toprak sorunu vardır. Kırsal kesimde iyi bir çalışmayla toprak reformu istemi çerçevesinde köylü dernekleri, komiteler oluşturmak mümkündür. Bu örgütler sırasında toprak işgallerine girişebilir.

Devamı Sayfa 10'da..

Partizan Grubu Kime Hizmet Ediyor ?

YURTSEVER BİR KÖY MUHTARI KATLEDİLDİ

12 Ağustos 1984 günü Tunceli'nin Mazgirt İlçesi, Mohundu Bucağı, Manekirek köyü muhtarı Ahmet Korkmaz, Partizan grubuna mensup oldukları anlaşılan silahlı kişilerce katledildi. 68 yaşındaki Ahmet, çevrede yurtsever, ilerici bir kişi olmakla tanınıyordu. Manekirek köyü, çevredeki birçok köy gibi sol ve yurtsever görüşlerin, daha 1965lerden beri ağır bastığı köylerdendir ve bu nedenle de sömürgeci güçlerin derin öfkesini çekmektedir. 12 Eylül sonrasında da faşist rejim bu köylere yönelik yoğun bir terör estirdi.

12 Ağustos gecesi Ahmet, harman yerinde çalışırken yanına yaklaşan asker giyimli biri, jandarma komutanı Yüzbaşı'nın okulda olduğunu ve kendisini çağırıldığını söyledi. Ahmet okula geldiğinde ise orada silahlı kişilerin saldırısına uğrayarak vuruldu. Silah sesleri üzerine okula koşan yakınları, saldırganların kaçtığını gördüler.

Partizan grubu daha sonra olayı üstlendi ve Ahmet Korkmaz'ı ajan olduğu için öldürdüğünü iddia etti. Oysa bu gerçek dışı bir iddiadır. Onun öldürülüşünün nedenleri tümüyle başkadır.

Uluslararası Dayanışmanın Başarısı

DİSK YÖNETİCİLERİ SERBEST BIRAKILDI

Faşist Cunta, uluslararası demokrasi güçlerinin baskısı karşısında, tutuklu bulunan ve idamla yargılanmakta olan 7 DİSK yöneticisini tahliye ettirmek zorunda kaldı. Böylece Avrupa Konseyi'nin Eylül toplantısı öncesinde, Türkiye'de olup-biten barbarlık karşısında güç durumda kalan Avrupalı dostlarına, sahte demokrasi şampiyonlarına da bir jest yaptı. Yine uluslararası barış ve demokrasi güçlerinin dayanışması sonucu Barış Derneği davası Askeri Yargıtay'da bozuldu. Faşist rejim Barış Derneği yöneticilerini serbest bırakmadı ama, böylece Avrupa Konseyi'ndeki baskıları hafifletmeye çalıştı.

DİSK davasındaki tahliyeler de Barış Derneği davasındaki bozma da, hiç kuşkusuz, hem ülkemizdeki barış ve demokrasi güçlerinin, hem de onlara önemli destek veren, Cunta'yı teşhir edip köşeye sıkıştıran uluslararası barış ve demokrasi güçlerinin bir başarısıdır.

Ne var ki mücadele bitmedi. DİSK yöneticileri idamla yargılanmaya devam ediyor. Ağır cezalara çaptırılan Barış Derneği yöneticileri hâlâ tutuklu. Cezaevlerinde onbinlerce ilerici, yurtsever insan var. Bunlar en barbarca bir baskı ve işkence altındalar. Bunların içinde yüzlerce uyanık, mücadeleci işçi ve sendikacı var.

Daha da önemlisi işçi sınıfının tüm

Partizan grubu, 12 Eylül öncesinde Manekirek köyünde kendisine taban bulmaya çalışmış ve bu arada Ahmet Korkmaz'ı da yanına almak istemişti. Maoçu görüşlerin yanlışlığını bilen Ahmet onlara destek olmayı red etmişti. Bunun üzerine, onu karşısına alan Partizancılar, köyde Ahmet Korkmaz'la diğer bir aile arasındaki kan davasını da kullanarak onu tehdit etmiş ve türlü yollardan baskı yapmaya çalışmışlardı. Ancak baskı, tehdit, kız kaçırmaya gibi devrimciliğe yakışmayan eylemleri yüzünden Manekirek'te ve çevre köylerde kitlelerden tümüyle tecrit olmuşlardı.

Partizancıların Ahmet Korkmaz'a yönelik cinayetlerinin nedeni budur. Onlar, 12 Eylül sonrasında koşullardan da yararlanarak, görüşlerini paylaşmayan ve ölerinde engel olarak gördükleri kişileri ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Nitekim Ahmet Korkmaz'ın ölümünün ardından çevre köylerdeki başka yurtsever kişilere ve köy muhtarlarına yönelik tehditler yapmışlardır.

Demek ki Partizan grubu da 12 Eylül öncesinde işlenen onca hatadan,

bunca deneye rağmen ders almamıştır. Partizan bir yandan Apocu'ların İsveç ve Almanya da yer alan bu türden saldırılarını devrimcilik adına eleştirirken, diğer yandan, yurt içinde, hem de kitleler üzerinde faşist devlet terörünün sürdürdüğü bir ortamda benzer veya çok daha tehlikeli nitelikte eylemlere girmekten çekinmiyor.

Partizan'ın bu türden eylemlerinin en başta sömürgeci faşist güçlere yaradığı ortada. Nitekim Ahmet Korkmaz'ın ölümünden sonra, bu olayı bahane eden jandarma birlikleri Manekirek ve çevre köylere yeni baskınlar düzenlediler. Yollar tutuldu ve birçok insan gözaltına alındı, işkence ve baskı görüldü.

Sömürgeci güçlerin bu tür eylemleri kendi ajanları vasıtasıyla kışkırtacakları da açık birşeydir. Böylece düşman bir taşla iki kuş vurmaktadır. Bir yandan sömürgeci rejimin kara listeye aldığı ilerici, yurtsever insanları, kendilerine "devrimci" diyen başkalarına ortadan kaldırmakta, diğer yandan da sömürgeciler kitlelere dönüp: "İşte görüyorsunuz, devrimciler böyledir" diyerek, bu tür sakat eylemleri tüm devrimci harekete mal etmek olanağını ele geçiriyorlar. Yine bu olayları fırsat bilerek halk üzerinde baskı ve terörü ağırlaştırıyorlar.

Partizan grubunun son eylemleri nedeniyle Manekirek ve çevre köyler halkı iki ateş arasında kalmıştır. Köylüler, kimin jandarma, kimin Partizancı bir saldırgan olduğunu nasıl anlayacaklar? Çünkü Partizancılar jandarma kılığında yurtsever insanlara saldırıyor.

Diğer yandan, jandarmanın kendisi ve ajanları da bunun tam tersi bir taktiği benimsemişlerdir. Onlar da devrimci kılığında köylere gidiyor, gece yarınları evlerin kapısını çalıyor, barınma isteğinde bulunuyor, yiyecek istiyor ve bildiri dağıtıyorlar. Ertesi gün de jandarma birlikleri, buna izin veren köylülerin evine, "teröristlere yardım ediyorsunuz!" diye baskın yapıyor, onları işkenceye yatırıyor.

Bizim birçok temel konuda Partizan örgütleriyle görüşlerimiz farklıdır. Biz bu örgütün ideolojik-politik hattını yanlış buluyoruz. Ama biz onu düşmandan saymıyoruz. Biz, taşıdıkları tüm yanlış ve zaafılarına rağmen bu türden örgütlerle faşizme ve ulusal baskıya karşı birlikte mücadele edebileceğimize, etmemiz gerektiği kanısındayız. Ancak bunun için bu tür örgütlerin de, yalnızca düşmanın işine yarıyan ve işbirliğinin önüne engel olarak çıkan sektör tutumlarını; diğer ilerici, yurtsever örgüt ve insanlara karşı saldırgan tavırlarını terk etmeleri gerekir. Sol ve yurtsever saflarda sorunları şiddetle çözmeye kalkışmak son derece yanlış birşeydir.

işe yarar sendikalarının kapatılmış olması, işçilerin grev ve toplu sözleşme silahının ve öteki sendikal haklarının pratikte ellerinden alınmış olması. Politik ve sendikal mücadele haklarından yoksun işçi sınıfı zincire vurulmuş, açlığa, sefaletle itilmiştir. Ve durum böyleyken, faşist rejimin kukla basını yedi DİSK yöneticisinin tahliye edilmesini "mutlu son!" diye reklam ediyor..

Tam da aynı günlerde sömürgeci faşist rejim Kürt halkına karşı yeni bir terör ve saldırı dalgası başlattı.

Faşist rejimin, uluslararası barış ve demokrasi güçlerinin ve en başta da halklarımızın mücadelesi karşısında bazı geri adımlar atsa bile, bunun göz boyama türünden olduğu, bunun kitlelere demokratik hak ve özgürlükler tanımayacağı asla niyetli olmadığı ve bu rejim geçerli olduğu sürece ne işçi sınıfının ne de genel olarak halk kitlelerinin açlıktan ve acıdan kurtulamayacakları açıktır.

Her bakımdan bir "mutlu son" olmasa bile, halklarımız bakımından mutlu bir gün, ancak bu faşist rejimin yıkıldığı, sorumlularından hesap sorulduğu gün olacaktır. İşçi sınıfı zincirlerini parçalamadan, emperyalistleri ve onların uşaklarını ülkeden kovmadan politik ve sendikal haklarına tam olarak kavuşmadan işçiler ve onların gerçek liderleri mutlu olamaz.

YAŞASIN KÜRT VE TÜRK.. Baştarafı Sayfa 1'de..

Yine Cunta, ABD'den aldığı askeri yardım ve dolar karşılığı ve yeni silah üretim projelerini gerçekleştirmek için Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çekmeye hazırlıyor. Buna ilişkin proje bir süre önce Özal tarafından açıklandı. Özal, kendine özgü sahtekarlıkla, buna "Doğu'yu kalkındırma planı" adını veriyor. Oysa sözkonusu olan ülkemizin emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin talanına daha çok açılmasıdır. Sömürgeciler bu yoldan Kürt halkını daha kolay eritebilecekleri, ulusal mücadeleyi engelliyebilecekleri kanısındadırlar.

Oysa bölge şu anda kendileri için pek güvenli değil. Sınırın öbür yakasında, Irak ve İran kesiminde Kürt halkı özgürlük için partizan savaşı yürütüyor. Türkiye Kürdistanı'nda ise Cunta ancak süngü gücüyle kitleleri dizginliyor. Ama halkımız sömürgeci ve faşist rejimden nefret ediyor ve bunu çeşitli biçimlerde açığa vuruyor.

Bu nedenle emperyalistler ve onların uşağı Cunta tedirgindir. Faşist rejim, Kürt halkını gereği gibi dize getiremediği kanısındadır. İşte onun saldırı ile amaçladıklarından biri budur: yurtsever hareketi tümüyle sindirebilmek, "kökünü kazımak" .. O, böylesine boş, beyhude, asla ulaşamayacağı bir hayal uğruna zulmünü arttırıyor, kan döküyor.

Diğer yandan, Kürt halkının diğer parçalarda yürütülen mücadeleden etkilenmesini, yurtsever güçler arasındaki dayanışmayı engellemek için sınır yöresini tümünden boşaltıp bir "güvenlik kemeri" oluşturmaya hazırlanıyor. Irak bunu daha önce yaptı; İran şu dönemde yapmaya çalışıyor ve Faşist Cunta da bunu amaçlamıştır. Irak ve İran'ın ikisi de, kendi aralarında kıyasıya bir savaşı sürdürmelerine rağmen bu konuda Türk sömürgecilerine tam bir destek veriyorlar. Her üç gerici ve zorba devletin Kürt halkının mücadelesini ezme, halkımızı yok etme konusundaki politikaları birdir.

İşte faşist Cunta bu amaçla halkımıza saldırıya geçti. Ne var ki bu saldırının zulüm ve sömürden bıkmış kitleler arasında tepkilerle karşılanması kaçınılmazdı. Yurtlarını terk etmemeyen, canlarını, namuslarını korumakla yüzyüze kalan köylüler yer yer

direniyorlar. Bazı yerlerde köylüler dağlara çekildi. Bu, askeri birliklerin daha şimdiden küçümsenmeyecek kayıplar vermesine yol açtı.

Bu kadarını beklemeyen sömürgeci faşistler ateş püskürüyorlar. Vatan, millet nutuklarıyla kitleleri coşturmayla, halkımıza karşı düşmanlığı körüklemeye çabalyorlar. Ama açık bir korku ve panik içindeler. Evren, Özal, Genel Kurmay Başkanı, siyasi parti liderleri dahil, biri gidip biri geliyor; güç ve gövde gösterisi yapmaya çalışıyorlar.

Diğer yandan faşist rejim bu olayları kullanarak içerde pahalılıktan, işsizlikten, zulümden bıkmış; iş, ekmek ve özgürlük isteyen kitleleri yatıştırıyor. Dikkatleri başka yana çekiyor. İçte ve dışta demokrasi güçlerinin yürüttüğü mücadeleyi engellemek istiyor. Bu olayları gerekçe göstererek sıkıyönetimin kalkmıyacağını, politik tutuklular için af çıkarılmıyacağını söylüyor ve kitle halinde idamlara hazırlanıyor. Yeni idamlar başladı bile.

Kürt ve Türk emekçileri!

Tüm yurtsever ve demokrat insanlar!

Dört yıldır halkımıza kan kusturan, bizi bir lokma ekmeğe muhtaç eden, bir avuç tekelci ve toprak ağasının çıkarı için ülkeyi ABD emperyalizminin saldırı rampası haline getiren bu uşak rejimin Kürt halkına karşı giriştiği saldırıyı açığa çıkaralım, püskürtelim.

Faşist rejimin bu yeni terörüne, cinayetlerine karşı duralım.

Kürt köylülerinin bombalanmasına, boşaltılmasına, ülkemizin ABD Çevik Güçleri ve saldırı silahları için üs olarak kullanılmasına karşı çıkalım.

Kürt köylülerinin ve yurtseverlerinin haklı, zorunlu direnişinin yanında yer alalım.

Bu aynı zamanda emekçi Türk halkına, ülkenin tüm demokrasi güçlerine bir saldırdır.

Kardeşler!

Düşmanımız birdir. Düşman, ülkede tüm demokratik hak ve özgürlükleri yok eden, siyasi partileri ve sendikaları kapatan, yüzbinlerce emekçi, yurtsever, demokrat insanımızı işkence çarklarına ve zindanlara dolduran, içerde çürüten, idam cezaları biçen Faşist Cuntadır. Onun arkasındaki emperyalist güçler ve yerli para babalarıdır.

Düşman bizi işsiz bırakan, ekmeğe muhtaç eden, alnterimizin ve acımızın üstünde kendilerine krallara özgü saltanat kuran bu alçaklardır. Yumruğumuz ve silahlarımızın namlusunu onlara çevirelim.

Onlar Kürt ve Türk emekçilerini asker ve polis olarak yine halklarımızın üzerine sürüyor. Halkın kurtuluş mücadelesini boğmaya çalışıyorlar. Açlık, işsizlik ve zulüm karşısında eli-kolu bağlı kilmaya çalışıyorlar.

Siz, asker ve polis üniforması içindeki halk çocukları! Düşmanımız yoksul ve zulüm altındaki Kürt halkı değildir. Düşmanımız sizi bu haksız savaşa sürenlerdir. Onların keyfi ve çıkarı için kendi kardeşlerinizi öldürmeyin ve onların kurşunlarına hedef olmayın. Namlularımızı faşist rejime sizi ölmeye ve öldürmeye gönderen bu alçaklara çevirin.

Kardeşler!

Biz Kürt ve Türk emekçileri demokratik bir düzende, eşit koşullarda ve eşit haklarla yanyana, kardeşçe yaşayabiliriz. Yeter ki bu sömürü ve zorbalık düzenini yıkalım, faşist çeteyi ve onun emperyalist efendilerini kovalım.

Zengin ve güzel ülkemizde, Türkiye'de ve Kürdistan'da açlıktan, işsizlikten kurtulmak buna bağlıdır.

Zulümden kurtulmak buna bağlıdır.

Yabancıya el açmaktan, gurbet elerden kurtulmak buna bağlıdır.

Özetle, özgürce ve insanca yaşamak buna bağlıdır.

Bu haklı dava ve gelecek için birlikte savaşalım.

Kahrolsun Faşist Cunta!

Kahrolsun sömürgecilik ve emperyalizm!

Yaşasın halkımızın özgürlük mücadelesi!

Yaşasın Kürt ve Türk halklarının faşizme karşı birliği ve mücadelesi!

**Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi
Merkez Komitesi**

★ ★ ★

**İŞ, TOPRAK,
ÖZGÜRLÜK İÇİN
FAŞİST ÇETEYE
KARŞI
BİRLEŞ !**

HALKIMIZ HER TÜRLÜ ZORBALIĞA KARŞI YİĞİTÇE DİRENİYOR..

Baştarafı Sayfa 7'de..

12 Eylül 1980'den Buyana

12 Eylül 1980 darbesinden bu yana Türkiye işçi sınıfı, ülkenin tüm demokratik güçleri gibi, halkımız üzerindeki baskı ve zulüm de kat kat arttı. Faşist rejim halkımıza karşı ilan edilmemiş bir savaş yürütüyor. Ordunun üçte ikisi Kürdistan'da mevzilendirilmiştir. Ama bu yetmiyor; şu veya bu olay bahane edilerek Batı'daki komando ve paraşüt birlikleri de ikide bir Kürdistan'a indiriliyor. Jandarma ve komando birlikleri, silah ve suçlu arama bahanesiyle Kürdistan köy ve kentlerini sık sık tarıyor, halka toplu işkence yapıyor, kan döküyor, evleri, tarım alanlarını tahrip ediyor, yiyecekleri, kimi zaman hayvanları yağmalıyorlar. Yoksul insanlar işkenceden kurtulmak için çoğu zaman bizzat polis ve jandarmadan, veya onların adamlarından silah satın alıp yine onlara "teslim" ediyorlar. Kimi zaman ancak büyük miktarda rüşvet vererek kurtuluyorlar. Ordu ve polis, halkımıza acımasız bir işgal ordusu gibi davranıyor ve öyledir.

Ama bugünkü faşist rejim bununla da kalmıyor, Kürdistan'ın öteki parçalarına da saldırıyor. Bilindiği gibi Türk birlikleri 1983 ilkbaharında sınırı geçip Irak Kürdistanı halkımıza da saldırdılar. Yine, daha kısa süre önce, Türk ordusu yeniden Irak ve İran sınırlarını aşarak öteki parçalarda mücadeleye eden yurtsever güçlere saldırdı. Bu iş için Türkiye, Irak ve İran devletlerinin, aralarındaki kimi çelişkilere, hatta İran-İrak savaşına rağmen, işbirliği ettikleri açık birşey.

Irak hükümeti 1975 yılından sonra kendi sınırındaki 20 km. eninde bir kuşağı Kürt halkından boşalttı ve burada bitki örtüsünü, yaşam koşullarını yok etmeye çalıştı. Şimdi İran da Kürdistan'da benzeri bir sürgün eylemine başlamıştır. Türkiye ise uzun zamandan beri bu iş için hazırlıklar yapıyor. Hemen tüm sınır kuşağında köylüler üzerinde ağır jandarma, polis baskısı vardır. Ticaret büyük ölçüde sınırlanmıştır. Geceleri ışık yakmak, bir yerden diğer yere gitmek yasaktır. Türk hükümeti uzun süredir halkı göçe zorluyor. İran sınırında birkısım köyler boşaltıldı ve daha geniş bir boşaltma ve sürgün için ise planlar yapılmıştır.

Türkiye'nin Ağustos ayında Kürdistan'a yönelik olarak başlattığı saldırı bu planın bir parçasıdır.

Kürdistan'a Yönelik

Son Saldırı

Değerli arkadaşlar,

Türkiye'deki faşist rejim, bir ayı aşkın süredir Kürdistan'da giriştiği operasyonu dünya kamuoyundan gizlemiyor. Sözde iki karakola yapılan saldırı

yı bahane ederek Türkiye Kürdistanı'nda ordusunu ve polisini eyleme geçirdi. Batı'dan da bölgeye birçok komando ve paraşüt birlikleri sevk edildi. 5-6 ili kapsayan geniş bir alana giriş çıkışlar yasaklandı. Sayıları binleri bulan insan gözaltına alındı veya tutuklandı. Köyler, kasabalar ev ev aranıyor ve halka çok kötü davranılıyor. Faşist rejimden izinli Türk gazeteleri ve radyo-televizyon insanlarımızı eşkıya diye niteliyor, yin ve nefret kusuyorlar.

Halkımıza böyle davranılması için ortada ne sebep var? Gerçek şu ki Türk devletinin sözcüleri halka ve dış kamuoyuna yalan söylüyorlar. Ülkeyi büyük bir saldırı, parçalanma tehlikesiyle yüz yüzemmiş ve "kahraman" ordu bunu önlemektedir gibi gösteriyorlar. Geçen yıl ilkbaharda Türk ordusu Irak Kürdistanı'na saldırdığında orada Ermeni örgütü ASALA'nın askeri üslerinden söz edildi. Oysa bölgede bir tek Ermeni militanı bile yoktu. Şimdi de faşist rejim peşpeşe yalan üretmekte. İlginç olan şu ki, büyük bir şaşkınlık içinde, kendi yalanlarını hergün kendisi tekip etmekte. Önce 600 kadar bir militan grubun saldırdığı iddia edildi, sonra bu 60'a indirildi. Daha sonra, İran ordusunun saldırısından korunmak isteyen bir grup İran Kürdistanı gerillasının Türk sınırlarını geçtiği söylendi. Önce ordunun bölgede geniş bir operasyona geçtiği ve Genel Kurmay Başkanı'nın bizzat hareketi yönettiği resmen açıklanırken, sonra bu inkâr edildi ve sıkıyönetim komutanlığının asayiş sağlamaya yönelik normal bir eylemi olduğu iddia edildi. Bunun yanısıra bir dizi peri masalları üretildi.

Gerçek olan bir şey varsa, o da faşist rejimin Kürdistan'a yönelik olarak ciddi tertipler peşinde olduğu ve bunu hayata geçirmek için kamuoyunu aldatığı, şovenizmi kışkırttığıdır.

Diğer yandan, faşist rejim dev gibi büyüyen işsizlik, hayat pahalılığı ve kitlelerin yükselen şikayetleri karşısında bunalmıştır. O bu tür tertiplerle kitlelerin dikkatini başka tarafa çekmek istiyor. Bir yandan da, "ciddi tehlikelerle" yüzyüze imiş gibi göstererek, Batı'da, insan hakları ve demokrasi konusunda kendisine yöneltilen eleştirileri, demokratik kamuoyunun baskılarını hafifletmeye çalışıyor.

Terörün Arkasında

Emperyalizm ve Militarizm Var

Değerli arkadaşlar,

Türkiye'deki faşist rejim ve bazılarının deyişiyle "askeri diktatörlük", 12 Eylül öncesi ülkede varolan terörü, kendi varlığı için haklı bir gerekçe saydı ve bu konuda bolca demagoji yaptı, bugün de yapıyor. Oysa onun Kürt halkına yaptıkları gibi, genel olarak Türki-

ye işçi ve emekçilerine, demokratik güçlere yaptıkları da ortadadır. Tüm demokratik örgütler, sol siyasi partiler ve gerçek sınıf sendikaları kapatıldı. Basın susturuldu. İçerde salt görüşlerinden dolayı tutuklanmış onbinlerce insan var ve bunlar eşi görülmemiş bir baskı altında, kötü cezaevi koşullarında tutuluyor. Bütün bunları yapanların terörden söz etmeye ne hakları var?

Ve sözde terör bahanesiyle Türk Cuntasını destekleyen çevrelerin de çok iyi bildiği, ama söylemek istemedikleri bir gerçek daha var ki, o da, 12 Eylül öncesinde de terörü bizzat devlet içinde ve CIA'ye kadar uzanan karanlık mihrakların kışkırttığıdır. Özal'ın Freedman'cı açlık politikasını halka dayatmak için, ABD'ye bağımlılık politikasını kolayca yaşama geçirmek için, varolan sınırlı demokrasiyi de ortadan kaldırmak, işçi sınıfının, emekçi yığınların ve Kürt halkının tüm demokratik örgütlerini, güçlerini ezme gerekiyordu. İşte bunun için terör adım adım kışkırtıldı, yükseltildi ve Cunta bu terör kaldırımına basa basa iktidara geldi.

12 Eylül öncesi terörün başlıca sorumlusu faşist MHP'ye bağlı sağcı terör örgütlerine CIA kaynaklarıncı silah sağlandığı gerçeğini bugün sansür altındaki Türk burjuva gazeteleri bile artık gizliyemiyorlar.

Silahlar Halklarımıza Çevrildi

Değerli arkadaşlar,

Türkiye'de demokrasiye geçiş iddialarının doğru olmadığı, Cunta'nın böyle bir niyeti olmadığı ve faşist rejimi kalıcı kılmak için günden güne yeni tedbirler aldığı açığa çıkmıştır. O halde, buna aldırmaşızın Cunta'ya destek vermeye devam eden, onu aklamaya çalışan Batı'daki çevreler, Reagan yönetimi ve onun Batı Avrupa'daki dostları halklarımızın çektiikleri acıların, ülkemizde demokrasinin katledilişinin sorumluluğunu taşıyorlar. Bu çevrelerin özgürlük ve demokrasi üstüne çektiikleri nutuklar inandırıcı değildir.

Ülkemizde dört milyon işsiz varken, halklarımız açlık çekerken faşist rejim ülkenin kaynaklarını silaha yatırıyor. Reagan yönetimi ve onun Batı Avrupa'daki destekçileri Türkiye'yi yeni savaş uçakları, tanklar, savaş gemileri, helikopterler ve füzelerle donatma yarışını içindeler. Bu silahlar en başta özgürlük ve demokrasi için mücadele eden halklarımıza karşı kullanılıyor. Bu silahlar 1974 yılında Kıbrıs Rum halkına karşı kullanıldı. Cunta, NATO'dan aldığı helikopterlerle, tanklarla Kürdistan'da operasyon yürütüyor.

Barış Ortak Sorunumuzdur

ABD'nin askeri yardımlarına karşılık Kürdistan'da "Çevik Güçler" için hava alanları yapılıyor ve yeni üsler ve-

riyor. Atom başlıklı füzelerin Kürdistan'a yerleştirilmesi için çabalar yoğunlaştı.

Bir süre önce Hollandalı NATO generali Freitag şöyle demişti: "Doğu Anadolu (Kürdistan) toprakları üzerinde geniş ve boş arazi mevcut. Bu füzeleri oraya yerleştirirsek, Sovyet karşı saldırısında fazla kayıp verilmez".

Bu sayın general, nasıl oluyor da 10 milyonu aşkın insanın yaşadığı bir bölgeyi boş sayıyor? Yoksa onun atom silahlarının etki alanından haberi yok mu? Ama öyle anlaşılıyor ki, o, Kürt halkının insandan saymıyor ve Türk hükümetinin de hakkımızı kolayca, güle oynaya feda edebileceğini düşünüyor..

Biz, atom silahlarının ülkemize yerleştirilmesine karşıyız. Halkımız kurbanlık koyun değildir. Ama biz, yeni ABD füzelerinin Batı Avrupa'ya yerleştirilmesine de karşıyız. İnaniyoruz ki barış sorunu tüm insanlığın hayati sorunudur. Savaşla oynayan generaller ve politikacılar yanlış hesap yapıyorlar. Dünyamızın şu veya bu yöresinde patlayacak bir atom bombası bir anda tüm dünyayı ateşe verebilir. Dünyayı, insanlığı ve tüm yaşamı korumak, ister İngiltere'de, ister Kürdistan'da, ister ABD'de yaşayalım, hepimizin sorunudur.

Uluslararası Barış ve Demokrasi Güçleri Bize Etkin Destek Vermeli

Halkımız Kürdistan'ın her parçasında üstündeki ağır sömürüye, ulusal zulme karşı özgürlük, eşit haklar için mücadele ediyor. Kürdistan'daki yurtsever güçler Irak ve İran parçalarında otonomi ve tüm ülkede demokrasi için savaşıyorlar. Partimiz Türkiye Kürdistanı'nda halkımızın üzerindeki ulusal baskının son bulması ve onun kendi kaderini tayin hakkı için savaşıyor. Biz bu mücadeleyi, ülkede gerçek bir özgürlük ve demokrasi ortamının yaratılması için Türk halkıyla, onun demokrat ve ilerici güçleriyle elele yürütüyoruz.

Değerli arkadaşlar,

Her türlü zorbalığa karşılık halkımız bugün yiğitçe direniyor. Bu mücadele ergeç zafere ulaşacaktır. Aneak bizim uluslararası barış ve demokrasi güçlerinin daha etkin desteğine ihtiyacımız var. Bugün varlığını korumak ve özgür olmak için mücadele eden halkımıza karşı üç devletin yürüttüğü acımasızca savaşa, teröre karşı, uluslararası barış ve demokrasi güçleri seslerini yükseltmeli. Bu güçler, Kürt sorunu üzerindeki sessizliğin kırılması, halkımızın haklı istemlerinin uluslararası platformlara, Birleşmiş Milletler Örgütü'nün ve diğer uluslararası kuruluşların gündemine getirilmesi için etkin bir rol oynayabilirler.

Bugün Türkiye ve Kürdistan halkını acımasızca ezen, insan haklarını ayaklar altına alan faşist rejim, bölge barışı için de ciddi bir tehlike oluşturuyor. Bu rejim en geniş desteği ABD yöneti-

minden ve bazı Batı Avrupa hükümetlerinden alıyor.

Batı Avrupa ülkelerindeki demokratik kamuoyu ve kurumlar, faşist rejime yapılan yardımları ve sağlanan politik desteği önlemek için kendi ülkelerinin hükümetleri üzerinde daha etkin bir baskı kurmalıdırlar.

Biz inaniyoruz ki, ülkelerimiz yakın ya da uzak da olsa, sorunlarımız birbirine sıkıca bağlıdır. Barış, insan hakları, özgürlük ve demokrasi için dünya ölçüsünde güçlerimizi birleştirmek zorundayız. Dünyamız ve tüm insanlar için daha iyi bir gelecek kurmak buna bağlıdır.

Bana, bu toplantıya katılma ve ülkenin sorunlarını dile getirme olanağı verdiği için düzenleyici komiteye ve Sayın Jeremy Corbyn'e ve konuşmamı izleyen delege ve konuklara içten teşekkürlerimi iletirim.

Saygılarımla.

"BÖYLE EĞİTİM OLMAZ"

Baştarafı Sayfa 4'te..

gelen, bir gecekondu odasını bir dizi kardeşiyle, anası ve babasıyla paylaşmak zorunda olan, belki de doğumundan bir kaç saat sonra kundağıyla sokağa bırakılan bir Türk çok mu mutludur? Ya işsiz dolaşan milyonlarca Türk? Bunlar da mı Türk doğdukları için çok mutludurlar? Ya bir iş peşinde el kapılarına düşen, Almanya'da çöpçülük yapan, horlanan, itilip kakılan, evi yakılan ve eşini, 7 çocuğunu bu yangında yitiren Türk? O da çok mutlu olsa gerek! Açlık ve işsizliğin fuhuşa ittiği yüzbinlerce kadından her biri de herhalde Türk doğdukları için şükretmektedirler!

Hayır bayım, hayır! Halka alçakça yalan söylüyor ve genecik beyinleri yıkamaya çalışıyorsunuz. Bunu da Türk halkının iyiliği için değil, onlar üzerinde zulüm ve sömürü düzeninizi sürdürmek için yapıyorsunuz. Halkı bu tür herzelerle aldatmaya, peşinizden sürüklemeye çalışıyorsunuz..

Türkiye'de kendilerini çok mutlu sayanlar da elbet vardır. Örneğin koca göbekli Özal bunlardan biri olsa gerek. Çünkü sofrasında kuş sütü eksik değil. Bay Evren de öyle. Kendisini süngü gücüyle cumhurbaşkanı yaptı; ne konut, ne iş, ne de pahalılık diye bir sorunu var! Koçlar, Sabancılar, Enkacılar ve benzeri haramzade takımı da çok mutlu olsa gerek! Halkın sırtından, kanından iliginden milyarları biriktirip kralara özgü bir yaşam sürüyorlar!

Ama bu baylar Türk doğdukları için değil, Türkiye gibi bir ülkede sömürü rejiminin iplerini ellerinde tuttukları için mutlular.. Onların mutluluğu milyonlarca emekçinin mutsuzluğu üzerine inşa edilmiştir.

Burjuva gazetesi doğru söylüyor, gerçekten de "böyle eğitim olmaz!" Bu, halk düşmanı, ırkçı, şoven bir eği-

tim sistemidir. Bu öyle bir eğitim sistemidir ki milyonlarca Kürt çocuğu kendi anadilinde eğitim görme hakkına bile sahip değil. Milyonlarca emekçi çocuğu defter-kalem parası bile bulamıyor. Özellikle üniversitede okumak zenginlerin harcı oldu. Ama onu düzeltmek de bu düzenin tümünü ortadan kaldırmaya bağlı. Halk bunu başardığı gün, çağımıza, insana yaraşır bir eğitim sistemini de gerçekleştirecektir..

ERUH VE ŞEMDİNLİ OLAYLARININ İKİ YÖNÜ.. Baştarafı Sayfa 3'te..

faşist rejime karşı etkin biçimde karşı koymaktır. Halkımızın üstüne ordu ve polisini sürmekle, sınırları birkez daha aşmakla, Cunta ateşle oynuyor. Bu baskı ve saldırı ortamında hangi türden olursa olsun halkımızın direnişine sahip çıkmalıyız.

Yurt içinde ve dışında Cunta'nın yürüttüğü yalana dayalı propagandayı, Cunta'nın saldırı ve cinayetlerini teşhir etmeli, oyunlarını boşa çıkarmalıyız.

Cunta, içerde hoşnutsuz kitlelerin dikkatini başka yana çekmek, şovenizmi kabartmak, kitle desteği sağlamak için macera yoluna atılıyor. Ülkemizin devrimci ve demokratik güçleri, gerçekleri cesaretle kitlelere anlatıp Cunta'nın saldırısına karşı çıkabilirlerse, bu macera Cunta'nın yıkımını daha da çabuklaştırabilir.

SÖMÜRGEÇİ ZORBALAR KÖYLERİ BOMBALİYOR.. Baştarafı Sayfa 1'de..

süngüsünü birgün onlara (bu alçak zorbalara, gerçek düşmana) çevireceğini kendileri de görecekler.

Ne var ki, Kürdistan'a yönelik planları hayata geçirmek için koparılan bu denli gürültü ve şamata, Evren ve şürekasının, Nazlı hanımların gezileri, karakol önünde çektilen resimler, aynı zamanda kendilerinin korkusunu, paniğini açığa vuruyor. Sömürgeçiler ve faşistler halkımızdan korkuyorlar ve korkmakta da haklıdır. Korktukları başlarına gelecektir.

Onlar, baskıya, zulme devam ettikçe daha da batacaklardır. Bu sorunun bir tek çözüm yolu var: Kürt halkının üzerindeki zulme son vermek, onun kendi kaderini tayin hakkına razı olmak. Yani halkımız sömürülmeden ve özgürce yaşamak istiyor. Eşkıya olanlar, soyguncu olanlar halkımızın yurtsever güçleri değil, sömürgeci zorbalardır, Evren ve şürekasıdır. Ve halkımız birgün bu gerçek eşkıyalardan kurtulacaktır.

GÜNEY'İN ARDINDAN

Yılmaz Güney daha pekçok ürün verebileceği bir yaşta, yakalandığı kanser hastalığından kurtulamıyarak aramızdan ayrıldı. Böylece yalnızca halkımız değil, sinema dünyası değerli bir sanatçıyı yitirdi.

Güney'in başarısı onun emekçi insanlarımızla haşır neşir olmasında, onun özelemlerini, kavgasını, başkaldırısını yansıtmasında yatıyor. Ülkemizde yağınlar Güney'in oyunculuğunda, onun filmlerinde kendi yaşamlarını buldular. Güney onlar için bir kahramandı. Onun resimleri insanlarımızın evlerini, dolmuşlarını süsler oldu. Yağınlar onu gönüllerine bastılar.

Diğer yandan Güney'in yaşamı sanatına uygundu. O, Kürdistan'dan Çukurova ya göç etmiş yoksul, emekçi bir ailenin çocuğuydu. Yoksulluğu, emekçi insanın çilesini çocukluğu ve gençliği döneminde yaşadı. Bunu öykülere yansıttı. Gençliğinde önce edebiyata yöneldi sonra sinema dünyasına geçti. Sinema ona, daha geniş yağınlara ulaşma olanağını verdi. Çok geçmeden kitleler onu sinema dünyasının sevimli çirkin kralı yaptılar.

Güney 1960 yılında yazdığı bir öykü yüzünden yargılandı ve komünizm propagandası yaptığı iddiasıyla 2 yıl hapis cezasına çarptırıldı; 1,5 yıl hapiste yattı. 12 Mart döneminde devrimci örgütlere yardımcı olmakla suçlandı ve 10 yıl hapis cezasına çarptırıldı. 1974 affıyla hapisten çıktı; ama bir kez düzenin sahipleri onu kara listeye almışlardı. Özgürce çalışmasına uzun süre olanak vermediler. Yumurtalık'ta Endişe adlı filmi çevirdiği dönemde, bir lokantada çıkan olayda ilçenin faşist hakimi öldürüldü ve cinayet Güney'e yüklendi. 18 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı ve cezaevinden kaçıp yurt dışına geçtiği 1981 yılına kadar içerde tutuldu. Böylece yaşamının toplam 12 yılı zindanda geçti. Zindan, bir yandan onun bozuk düzene olan hıncını biletti, pekiştirdi; ama diğer yandan sağlığını bozdu ve onun aramızdan erken ayrılmasına yol açtı.

Şöhret ve para, birçoklarını yaptığı gibi Güney'i de yozlaştırabilirdi. Ama bu olmadı. Güney giderek olgunlaşan, halkla kaynaşan bir sanatçı oldu. O, sanatını halkın devrimci kavgası ile bü-

tünleştirdi. Toplumsal yaşama, sınıf kavgasına ilişkin olarak edindiği bilinç ve onda varolan, yiğitlik, gözüpeklik gibi değerler onu korudu, yaşamına yön verdi.

Sanat yaşamının yanısıra, devrimci politik mücadeleye daha aktif biçimde katılan Güney, bu arada yanlışlar da yaptı elbet. Maocu görüşlerin etkisinde kalarak savunduğu "iki süper devlet" ve Sovyetler Birliği'ni suçlamaya yönelik öteki görüşler gibi. Bunların yanlış olduğunu bilmeli, ama Güney'i salt bu görüşlerle ölçüp değerlendirmemeli. O bir politik önder değildi; halkın davasına kendini adayan bir sanatçıydı, düzene başkaldıran bir yiğitti. Onu kitlelerin gönlünde yer eden bu yönüyle görmeli ve sahip çıkmalıyız.

Kuşkusuz Güney Kürt ve Türk halklarının bir ortak değeridir. Güney'in kişiliğindeki bir başka olumlu, üstün yan

da onun arasından çıktığı Kürt halkının üstündeki ağır ulusal zulme, baskıya karşı sessiz kalmamasıdır. Türkiye'de Kürt asıllı başka birçok sanatçı ve yazar bu yürekli ve onurlu tavrı gösteremediler. Onlar, şoven çevrelerin tepkilerinden, baskıdan, tecrit olmaktan korktular. Kimi zaman da halkımızın üstündeki zulme karşı tümüyle kaygısız oldular. Ancak Yılmaz Güney bu yolu izlemedi. O, gelecek ve nitelik gelen tepkileri göze alarak Kürt halkının bir evladı olduğunu açık açık söyledi, pekçok filminde halkımızın yaşamını dile getirdi. Yol filminde Kürdistan'ı tanıttı. Eğer kansere yenik düşmeseydi, kendisi için elverişli yeni koşullarda halkımızın kavgasını dile getiren daha pekçok ürünler vereceği kuşkusuzdu.

Burjuvazi ona karşı öfkeliydi, hal-

Devamı Sayfa 10'da..

MİRZÊ YOLDAŞI YİTİRDİK

22 Eylül de halkımızın ulusal kurtuluş ve sosyalizm kavgasının inançlı, çalışkan bir neferini yitirdik. Mirzê Yoldaş, yakalandığı kanser hastalığından kurtulamıyarak daha 22 yaşında aramızdan ayrıldı.

Mirzê Yoldaş Nusaybin'li yoksul bir köylü ailesinin çocuğuydu. Bu sınır yöresinin çetin koşulları içinde büyüdü. Daha küçük yaşta halkımıza yapılan baskının, zulmün türlüüne tanık oldu, yurtsever hareketten etkilendi.

Lisede okuduğu yıllarda Özgürlük Yolu dergisini izledi ve sosyalist görüşleri benimsedi, hareketimizin yanında yer aldı. 1978'de liseyi bitirdiği yıl, halka zulmeden bir jandarma subayına karşı direndi. Bu nedenle tutuklandı, ağır işkence gördü ve altı ay içerde kaldı. Hapisten çıkınca, sıkıyönetim ve daha sonra faşist rejim koşullarında mücadeleyi sürdürdü. 1981 yılında hakkında yeniden tutuklama kararı çıkınca yurt dışına geçti.

Beklenmedik bir anda ortaya çıkan kanser hastalığı, ömrünün baharındaki bu yoldaşımız için de, tüm yoldaşlarımız için de acı bir sürpriz oldu. Buna karşılık Mirzê hastalık karşısında yıkılmadı. Günden güne yaklaşan ölüme aldırmandan, iki yıl boyunca devrimci çalışmanın içinde yer aldı, inanç ve fedakarlıkla görev üstlendi ve onları yerine getirmek için üstün bir çaba gösterdi. Onun örgüte olan inancı, bağlılığı, görev duygusu ve ölüm karşısındaki direnci tüm yoldaşlar arasında derin bir saygı uyandırdı.

22 Eylül de Stockholm'de hayata gözlerini yumdu. 2 Ekim'de yoldaşlarımızın ve yurtsever bir kitlenin katıldığı törenle Kürdistan'a yolcu edildi.

Mirzê Yoldaş genç yaşında aramızdan ayrıldı. Acımız büyüktür. Ama bize, bu kısa yaşam süresince de olumlu, saygı duyulacak bir mücadele örneği bıraktı. Onu unutmayacağız.